

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ζεστύνει οδε:

Ζεσταίνεσθε: Περίεργον... Οί μαύροι τί νά πούνε; Κάντε και λίγο ύπομονη κι' όλα θα διορθωθούνε. Διότι καθώς θα ξέρετε ή γη μας ή αιώνια με πάγους και με... παγωτά θα καλυφθῇ σέ μερικά...έκατομμύρια χρόνια.

Αλλά πολύ ανυπόμονον τὸ γένος μας κατέστι. Και ὅλοι μας φωνάζουμε, σάν καμὴ λίγη ζέστη.

Απὸ τοὺς τριάκοντα βαθμοὺς ἀρχίζουμε τοὺς θρυκηθμοὺς. — "ὦρ, ἀδερφέ, ἐσκάσαμε! Τί ζέστη εἶνε τοῦτ'! βουλίζει τὸ κεφάλι μου ὥσάν... τοῦρκικο οὐτί. Στους τριάντα ἕνα τοὺς βαθμοὺς νάτο, τώρα πλησιάζει.

Αὐτὴ ἡ ζέστη ὡς γνωστὸν τοὺς μαθητὰς πειράζει. Στους τριάντα δύο ἐφάρσε κι' ἔχει γιὰ πάντα τάσεις. Σὺν ὁλέπεις τὸ θερμόμετρο σούρχεται νὰ τὸ σπάζεις. Τους τριάντα τρεῖς τοὺς πέρασε, φθάνει στὸ τριάντα (τέσσαρα).

Ρε βρούτε, καλὰ ἔκαμες και σκότωσε τὸν Καίσαρα πρὶν πάει στὸ Συμβούλιο ἀφοῦ τὸν ἀφιλότιμον τὸν ἔλεγαν... Ἰούλιο. Στους τριάντα πέντε τοὺς βαθμοὺς αἰσιῶς πλησιάζει πρὸς τοὺς τριάκοντα ἑπτὰ μ' ὁρμὴν τώρα καλπάζει. Σὲ λίγο στους τριάντα ὀκτὼ θα φθάσῃ τὸ ἀλτήριο. — Τὸν φῖε φωνάζετε γρήγορα στὸ σπῆτι μας νὰ δρᾷμῃ, καὶ τζάμπα νὰ τὸ κάμῃ τοῦ πάγου τοῦ πρᾶπτιο.

Σαράντα!... "ὦρ!... Τὰ σπῆτι μας εἶν' ἀναμμένα τζά (κια).

Ἐκλούδιαν οἱ κεφαλές κι' ἀν' σπᾶσης κάμπος, πού λές, θὰ ῥθῃς μέσα... πουλάκια.

Σαράντα δύο οἱ βαθμοί! Ὁραία θὰ γλυνήσουμε! Ἦλθε ἡ κατάλληλη στιγμή... σταυρόλεξα νὰ λῶ (σοῦμε).

Κι' ἀφοῦ τὴ λύσι νάβρουμε στρωθούμε στὸ σκαμνὶ νὰ πούμε νὰ μᾶς κλεισθεῖν μα... θεοὶ στὸ Δαφνί.

Πέφτει τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ. Τὸ τί τραβοῦμε ρῶτα μας. Βοήθεια, πνιγόμεστε μέσα εἰς τὸν ἰδρώτα μας. Τοῦ καθενὸς μας σὰν κερὶ τίκεται τὸ κορμὶ τοῦ κι' ὡς και τοῦ πλέον ἀτρόμητου ἰδρώνει... τὸ αὐτὶ του. Ἰδρώνουν μέτωπα, λαιμοί, σακκάκια, πανταλόνια.

Στὰ πρόσωπα τῶν γυναικῶν ξεβάφουν τὰ κραγιόνια, τὰ ρυμέλ διαλύονται και γίνονται μουντζούρα και γίνεται μιὰ καλλονὴ ξάφνου καρικατούρα. Ἡ ζέστη τίς ἐκθρεῖται τίς Εὐες τίς καυμένες. Ἰδίως τυραννᾷ πολὺ τίς χοντροκαμωμένες. "ὦ, τὸ μαρτύριο τῶν χοντρῶν με τοὺς σαρκίνους δγκους!

Ἀφίνουμε σπαρτακτικούς κι' ἀπελπισμένους βόγγους! Ἐνῶ δὲ παριστάνουνε τοὺς παῖδας εἰς τὴν κάμνον φρονούν πῶς θὰ ἦταν ἄμεινον καλλίτερον τοῦτέστι ἀν' ἀπ' τὴν τσῆπι ζέστη.

Ὁ "Υψιστος ὁ πάνσοφος κι' ἀθάνατος εἰς αἰῶνα προέβλεπε νὰ κράταγε λίγη γιὰ... τὸ χειμῶνα.

Ζεσταίνεσθε: Ἐκεῖ ἀδικον! Καὶ τί νά πούν οἱ χή (ρες) πού κατὰ τὴν π-ράδοσιν φλέγονται οἱ κακομοῖρες; Καὶ τί νά πούν οἱ θερμασταὶ στὰ βᾶθρ ἐκπὶ τοῦ κύ (τους) πού καίονται ἀν και βγάζουνε κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ (βροκὶ τους); Καὶ τί νά πῇ ὁ σύζυγος τίς καθεμῖς ἀνάφτρας;

Παιγνίδια στὴν πλάζ...δ.του δροσίζεται κα- νείς ὅπως μπορεῖ...

πού τακτικὰ τὸν ζεματοῦν λογαριασμοὶ τῆς ράφτρας; Καὶ τὰ ζευγάρια τί νά πούν, πού πάνε τὰ καυμένα νὰ βροῦν δροσιὰ μὰ κάθονται σὲ κάρβουνα ἀνομ- (μένα);

Καὶ τί νά πούν οἱ θεαταὶ τῶν σινεμά πού ἰδρώνουν και πάντοτε στὰ σκοτεινὰ ἀνάδουν και κορώνουν; Κι' ὁ γηραιὸς τί νά πῇ ὁ ἀνδρας πού συνήθως ζῇ σὲ φρικτὴ κόλασι ὁμοίαν με τοῦ Δάντη ἐνῶ διαβόλοι νεαροὶ γύρω χορεύουν πηλῆθος τοῦ παίρνουν τὴ γυναικα του και τοῦ πετοῦν τὸ γάντι; Καὶ τί νά πούν ὅσοι ἀγαποῦν δύο ἡλιὰν μάτια μαύρα πού ἡ ζωὴ τῶν καταντᾷ σωστὴ φωτιά και λαύρα; Καὶ τί νά πούν ὅσοι εἰκανε κεφάλι τόσο κλουδιό ὥστε γυναικα πῆραγε πού μοιάζει με Βεζουβίου; Ζεσταίνεσθε! Καὶ τί νά πούν ὅσοι κάτω ἐκεῖ ἀντρίως πουρουαλίζονται στὴν φλογισμένην Ἀφρικῇ, κι' εἰς τὸ δρόμο βρίσκονται, εἰς μέσα σὲ σπῆτα φθινονται οἱ ταλαίπωροι ὡδὸν ἀραποσίτια; Καὶ τί νά πούν οἱ ἐρασταὶ πού κατοικοῦνε μόνιμα

σὲ μιὰς κοπέλλας ἀγκαλιά πού θέλει ὅλο θερμὰ φιλιὰ και δὲν κάθεται φρόνιμα;

Καὶ τί νά πούμε οἱ σωφῆρ πού πᾶν τὰ ζευγαράκια μακριὰ εἰς τίς δαλάνθιστες τίς ἐξοχὲς βραγιές και καθώς καπεδαίνουνε τὰ μαῦρα κουρτινῶκα βλέπουνε στὸν καθέσθη τους ν' ἀνάδουν πυρκαϊές; Καὶ τί νά πούν, παρακαλᾷ, οἱ δόλοιο πυροσβέστες; Αὐτοὶ δὲ ὑποφέρουνε, πού λέτε, ἀπὸ ζέστες, γιὰ τὸ κάθε δουλικὸ τοὺς λέει ἀπειγνυομένως: «Πιάλι φωτιά ὁ φούρνος μου πῆρε ὁ καταραμένος!» «Βοήθεια ἡ κουζίνα μου στὴ φλόγα εἶνε ζωομένη!»

Κι' ἐκεῖνοι τρέχουν παρευθὺς κι' εἰς τὸ καθίκον εὐπειθεῖς οὐδύνουν τὰ πάντα κι' οὔτε μιὰ σπῆτα δὲν ἀπομένει. Ζεσταίνεσθε; Περίεργο! Ἐχετε πολὺ ἀδικο... Γιὰ φαντασθεῖτε νᾶσαστε μέσ' σ' ἕνα μοδιστράδικο και ν' ἀνταλλάσσετε θερμὰ με τὰ κορίτσια βλέμματα στ' ἀλήθεια ἢ στὰ ψέματα.

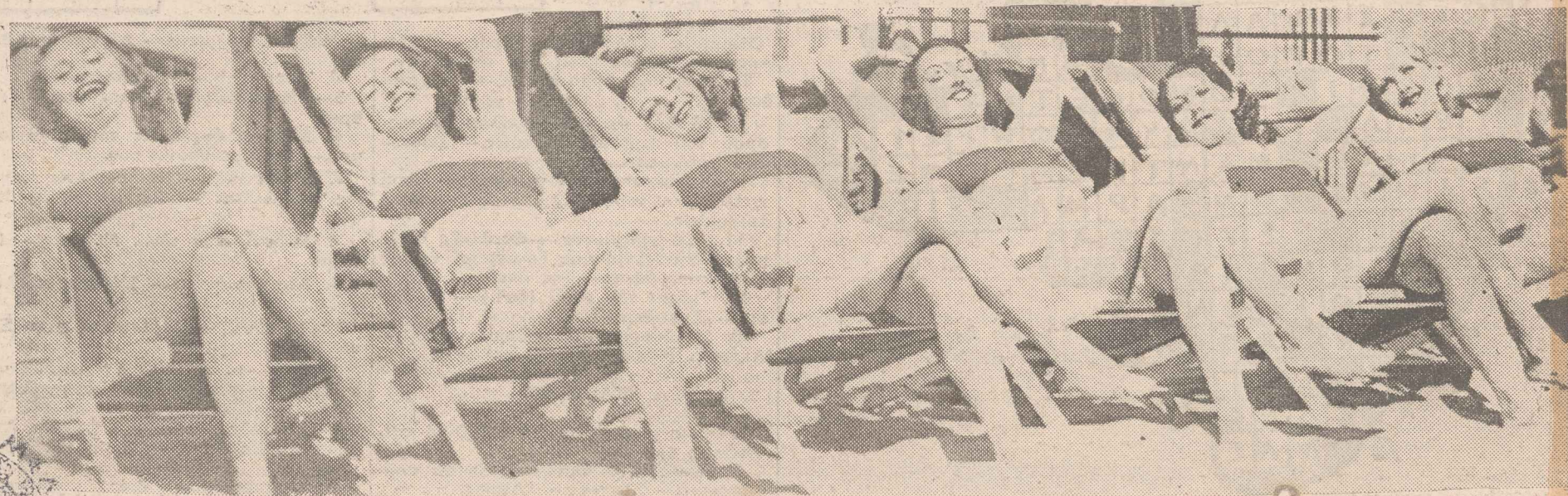
Ἡ σ' ἕνα φούρνο νᾶσαστε, ὅπου ὡς γνωστὸν καίνε (φωτιές) ἢ και με τὴ γειτονίσσα ἀφοῦ τίς ρίχνετε ματιές δρόντως νὰ τὰ ψήνате;

Ζεσταίνεσθε; Περίεργο! Σκεφθεῖτε ἀν ἀφίνατε νὰ σὰς ἀνάψουν πειρασμοὶ πού περπατοῦν στοὺς (δρόμους); Σκεφθεῖτε ἀν δὲ βλέπατε με ψυχραιμίαν ζηλευτὴν

μάτια και μπράτσα και ὄμους τῶν θηλυκῶν πού περπατοῦν ἀνάμεσά μας, δικὴν δαυλὴν πού ἀνατινάζουνε πυρποδοθηκν;

Ζεσταίνεσθε; Περίεργο! Κάνετε ὡστόσο ὑπόμονη, τὸ δροσερὸ φθινόπωρο, ὅπου και νᾶνε θὰ φανῇ. Κι' ὅταν τοῦ κρύου ὁ καιρὸς θὰ βλέπουμε ὅτι ἐπέστη «κρυώνετε;» θὰ λέγοιμε. («Ἄξι πούνε λίγη ζέστη!»)

Οἱ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

Δροσίζονται! Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τὰ χαριετότατα αὐτὰ κορίτσια χαμογελοῦν εὐτυχισμένα.

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

Ἀθῆναι 7 Αὐγούστου 1937

Ἀριθ. φύλλου 46

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις
Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Ἡ καρδιά τῆς κούκλας
Τοῦ κ. Παύλου Νιρβανά

Συναυλία Τζιτζικιών
Τοῦ κ. Σπύρου Μελά

Θερινὰ θάσανα
Τοῦ κ. Τ. Μωραϊτῆ

Πῶς δὲν με ἐπνίξε ἔ-
νας πύθων.

Ἡ δραματικὴ ἀφηγησις ἔ-
νος ἐξερωνητοῦ.

Πρακτικὸς παραθερι-
σμός.
Τοῦ κ. Τιμ. Μωραϊτῆ.

Λουλούδια και ἔντομα
Ὁ αἰώνιος κύκλος τῆς ζωῆς
και τοῦ ἔρωτος.

Οἱ ἀποσκευαὶ τῶν νε-
κρῶν.
Τοῦ κ. Δημ. Βουτυρά

Ζῶ γιὰ δευτέρην φορά
Ἡ ἐκπληκτικὴ ἱστορία μιᾶς
γυναίκας πού ἐχασέθηκε πρὸ
150 ἐτῶν!

Ἡ Ζωὴ στὴ Σύρο
Τοῦ κ. Μαρίου Βασιάνου

Οἱ ἄνδρες πρέπει νὰ
γίνουνε κομψότεροι.
Εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Δ.
Ψαῶ.

Ταιριασμένο Ζευγάρι
Μιὰ ἀνέκδοτη νοῦβέλλα τῆς
Βίκυ Μπάκου.

Τὸ χαμένελο
Ἡ ὠραιότερα ἀνθρώπινη ἐκ-
φρασις.
Τοῦ κ. Ροδ. Κράους.

Κινηματογογράφος και
κριτικὴ.
Τοῦ κ. Μ. Σαφαρίκα

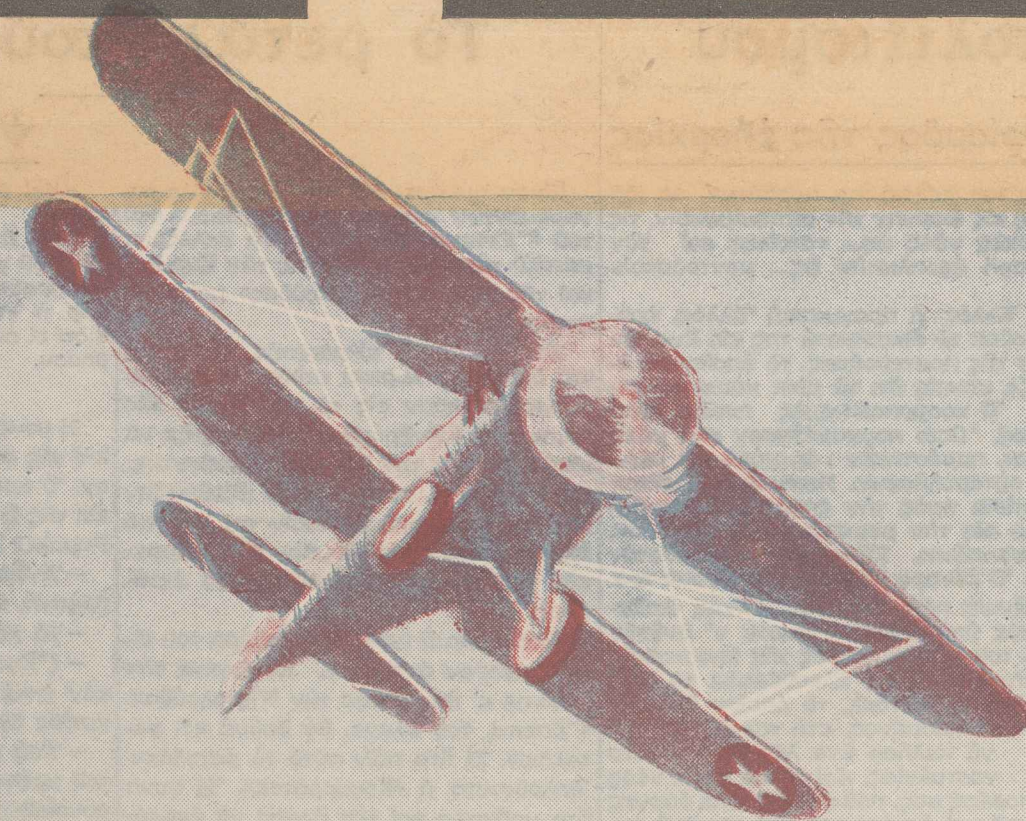
Ἡ συμφορὰ τῆς τανκο-
μανίας.
Τοῦ κ. Μιχ. Κυριακίδη

Τὰ σπῆτα και ὁ ἔρωτας
Ἐνδιαφέρουσα μελέτη τοῦ
Ἀθλητικοῦ συνεργάτου μας.

Ἡττα τοῦ κοσμοπολι-
τισμοῦ.
Τοῦ κ. Ἀσημ. Γιαλαμά

Ἀνῆμματα, ἀνέκδοτα, σελὲς
καὶ ἰδιῶν, ρεπορτάζ τῆς μό-
δας, εὐθυμὸς σελὲς καὶ πλου-
τὰ εἰκονογράφησις.
Ἐκδοτὰ τοῦ κ. Μιχ. Γιαλαμά

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΝΑΥΜΑΧΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΝΤΩΣ
Αἱ ΤΙΤΑΝΙΚΑΙ ΣΥΡΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΒΑΙΝΩΝ ΠΛΩΤΩΝ ΚΟΜΟΣΣΩΝ

Αθηναϊκή Ζωή

Έξ αφορμής του εορτασμού

Ήττα κοσμοπολιτισμού

Ένας θρίαμβος της επαρχίας

Στο κοσμικό κέντρο, όπου το βροδάκι σπίνει την θριαμβευτική αΐδα των γαμπών της — γαμπών Ιωνικού ρυθμού — η Νινέτα, λεπτόμοχο άνωθι της αέρης του κοσμοπολιτισμού, και γαίνει το παγιάτο της με χάρη βερτιγάλη Παριζιάνικη, το ξεύει το πορτοφόλι του αντίκρου καθήμενου εφοπλιστού με γνήσιες ματιές Έθριαυ έμπρόκου και ανταποκρίνεται με καθαρώς άγγλικό φλέγμα στο κόρτε του νεαρού Ντιντή — έστ' έ μ Ντιντής τό... βλάντον της κοσμοπολίτικης αέρρας — στο κέντρο εκείνου την βροδύνω ώρα της κοσμικής του δόξης συνένει μια φοδερή εισβολή. Εισήλασε η φουστανάλλα της ελληνικής επαρχίας και έφερε με τον χιονάτο στρόβιλο των ατελειωτών πτυχών της τον άερα του βουνού και την μυρωδιά του θυμάρου, της όξιζας και του ελάτου. Τό ταροόχι έπροχώρησε με τον παλαγκάρου χτύπο της πρόκας του έπάνω στο δάπεδο, έπιπας όέει έίπλε στο κοσμικό ζευγάρι της Νινέτας και του Ντιντή και ύψωσε άκέρωχα τη φούστα του επί πάνω από την ντελικάτη άγκράφα που γοδακίου της Νινέτας. Τι έθρασε! Τι αϊφινδισμός ήταν αυτή η άρματωλική κάδοδος της παρέας — των χωρικών εορταστών της 4ης Αυγούστου στο κοσμικό κέντρο!

Ο κοσμοπολιτισμός κατελήφθη έξ άπρόσπου. Και παρέδωσε άμαχητί το όπλα. Η Νινέτα και ο Ντιντής δέν έπρόφθαναν ούτε καν να διατυπώσουν την άγανακτισή των — κέλ μινάδη, σερί! — όια την βαρβαρότητα της εισβολής. Έζάρωναν στις θέσεις των και έδωσαν τόπο στη φουστανάλλα. Άλλα και άν έδο κέμωσαν να άμυνθούν με τα βέλη της εϊρωμένης των κατά της χωριατωσύνης και με τό αϊκμηρά μεδιόματα της περιφρονησίας των, δέν θα έφερναν κανένα άποτέλεσμα. Ήταν τόσο θριαμβευτικό και άγέρωχο τό ύψος της επαρχίας, ώστε είχε έξπλοσολισμένη την νίκη από την πρώτη στιγμή, που μπήκε στο κέντρο. Ός και αυτό άκόμη το ραδιόφωνο, τό όποιον μετέδιδε μία μοντέρνα ούνησι, σταμάτησε τρομαγμένο. Είχε προλάβει. Διότι άν συνέχισε, θα τό ήνάγκασαν ο έ λίγο να σιγήσει όί άδρυνης της φουστανάλλοφόρου παρέας, όί όποιοι έπληραν την άπόφασι να φέρουν μέσα στην καρδιά της κοσμικής Άθης άς τόν άκό της ρεματίας, τα τριζύματα των ελάτων, τό σφυριγμάτα των κλεφτών, ό'α' αυτά γινώμενα τραγούδι!

Τί έκουνε τα έλατα και τρίζουν και βογγάνε...

Η παρέα των χωρικών τραγουδού. Πλήρης άδιαφορία προς την κοσμικήν άδιοπρέπεια του περιβάλλοντος. Περιφρονησι ές προς τα βαμμένα νύχια της Νινέτας, προς τα γαλλικά του Ντιντή, προς τό μονόκλ του δανδή. Σόν να είχε η πόρεια γύρω της την σκηνότητα του χωριού της, τό πρώτο σκηνικό της βασιμμένης βουνοπλαγιάς, τά μικρά σπιτάκια με τις κάτοικες στένες, τό μικρό καμπαρόν και την θορυβική συμπαράστασι του κοντινού νερόμυλου, έπαιπος τό τραγούδι της. Και ή παρουσία της επαρχίας μέχρι της τελευταίας του κύκνης, μέχρι τού πρώτου τροπεζιού του, όλόκληρο τό κέντρο.

Όλες έκείνες οι λάμψεις Παρισίου, Λονδίνου, Βιέννης, που έσολόγιναν άνάμικτες μέχρι πρό όλιγου έπάνω στις τεμαχιστές των γυναικών, στα σερίβιοι στα φάρκα των γκαρσονιών, έδοσαν έντελώς. Και έκυριάρχησε τό άγνό χρώμα του έλληνικού χωριού. Μετρίαν έστ' φαντασάν άν είχε κανείς, θα μπορούσε να ήρ μέσα στο κέντρο, την ώρα που τραγουδούσαν οι φουστανάλλοφόροι, σπινμένα μοντριά, κρεμασμένες καρδάρες, αλέτρια και άζίνες, να άκούση τρο-

κάνια και βελάσματα προβάτων, να ήρ τέλως εις έκείνην την μεταμόρφωσιν, τις κάμικες νέες ώς... κατοικές και τόν εύτεροφ έθροπλιστήν ώς... μαντρόκυλλον.

Η Έλλάς, ή πραγματική Έλλάς, έπανακτούσε τά δικαιώματά της εις ένα σημείον της πρωτεύουσας, τό όποιον θα ένόμισε κανείς ότι τό είχε χάσει όριστικάς. Ό κοσμοπολιτισμός ήπτατο κατά κράτος. Όσοι παρευρέθησαν στη μεριά εκείνη, παρέστημεν ή άρτυρες και μέχρι αυτομολήσαν. Μερικοί, που είχαν άπιστήσει προς την επαρχίαν, έπενήρηχοντο εις την μυρωμένη άγκαλιά της μετανοημένοι. Εύρισκαν τόν έαυτόν τους. Ό Ζόναρς έπανεύρε τό όνομά του. Και έγινε πάλι Ζωνάρας. Ένας διπλωματικός υπάλληλος, ένοισσε ν' άνθουν μέσα του οι άναμνήσεις της επαρχιακής προελεύσεώς του, έλευθέρωσε τό μάτι του από τό μονόκλ, τό όποιον έκρυψε, σάν ντροσιασμένος, από τό σπείν του, και έφ' — — — — —

— — — — —

να κολήση ένα λεπτό, αδιόρατο δάκρυ νοσταλγίας. Και τέλως ένας νέος της παρέας μας, που ένεπρέμεται δύνατες ποιητού και λονίου ν'αί που κυνηγά αυνήως την έμπνευσι χιλιόμετρα μακριά από την Έλλάδα, στα βουλεδάτ'α του Παρισίου, στις Έξμηρες της Αλγύπτου, στους γεμάτους χρυσάνθεμα κήπο'ς της Ιαπωνίας, κατενόησε, έκείνο τό βράδυ, μία άλήθεια της τέχνης. Και μάς έίπε τα παρακάτω λόγια, που άπετέλεσαν τόν παιάνα της νίκης του τοπικισμού κατά του κοσμοπολιτισμού:

— Τώρα, παιδιά, καταλαβαίνω τό πόσο μεγάλο δικαίο έχει ό Ίδαν Τουρκγέιερ, που καταδικάζει τόν κοσμοπολιτισμό στην τέχνη. Ο κοσμοπολιτισμός, λέγει κάποιος, είναι ένα τίποτε, κάτι λυγρότερο από τό τίποτε. Ίδανική μορφή στην τέχνη δέν μπορεί να υπάρξει χωρίς άτομική φουστανάλλα. Και άτομικήν φουστανάλλα δέν δημιουργεί ποτέ ο κοσμοπολιτισμός. Δέν τό λέγει ο Τουρκγέιερ και τό λέγει δική ως έθνηστας, ό'α' ως καλλιτέχνης, που προβολόν το φίλμ επί μακρόν μασσών της πασαστέμης. Τέλος περί τό μεσονύκτιον άρχισε ή παράστασις, κάπως ένωριτερον του συνήθους, διότι ο όπερατέρ έπιληροφρήθη πως έ' άποκτήση διάδοχα και έδιείξαι να φύγ.

Τό ζεύγος παρκολούθησε την «κουκαράτσα» και ήδη άπελάμβανε τά «επικαιρο». Σέ κάποιο μέρος ένεφανίσθη και ή Βασιλισσα της Άγγλιας ντυμένη με την χαρακτηριστική της άπλότητα που έζέινισε έκείνην:

— Χάθηκε, έίπε, να βάλη ένα έμπρι- μεδόκι!

Εις τό μεταξύ αυτό οι γείτονες έξηκολούθουν τόν οσμήτ.

— Ήκουστε, κύριοι, έίπε τέλος ένκυσ- ρισθείς, ο συνοδός της μοδίστρας. Ήλθαμε να ήδούμε κινηματογράφο...

Ένα κάθε έβδομάδα

Το ρετάλι του σινεμά

Φίλμ εκ του φυσικού

Είχαν λιμνάσει πρό των θυρών δύο αν- νορευμένοι σινεμά, του «Ζεφύρου» και του «Έντεν». Έπρόκειτο να έκλεξούν μεταξύ των έργων «Λίμνης των Κυριών» και της «Χρυσής Πεταλούδας» ποίον θα παρκολούθουν.

Έκείνος, άνήρ είκοσαετής, θελκτικός και διάσημος, λυρικοί στίχοι του όποιου έδημοσιεύθησαν εις τό περιοδικόν της Γαστούνης («Άνδρομάχη» υπεστήριξε να εισέλθουν εις την «Λίμνην». Άνέγνωσε, ως διατείνεται, κριτική που έξεβαίεζεν την πρωτοποριακή τεχνικήν της και ήτο βέβαιος πως έ' άπελάμβανον πνευματικήν άμφορσίαν άπροσδιορίστου έκτά- σεως.

Έκείνη κατά πολύ μεγαλύτερα του εί- κхе διάφορον άντίληψιν. Κατέκρινε την «Λίμνην» κ' έπαινούσε την «Πεταλούδα». «Έπειτα, τό έλεγε, θα δούμε και ρε- ταλάκι». Τί ήτο πάλι αυτό τό ρεταλάκι; Άηλούστατα ή «Κουκαράτσα». Η γυνή ήτο μοδίστρα και της άρεσε να έκφερά- ζεται έπαγγελματικάς. Ούτω άπεκάλεε ρεταλά ή μικρά φίλμ όπως τά Μίκυ - Μά- ους, φέξ Μούθουν, τά Σίλυ Σύμφωνυ και τά τοιαύτα που συμπληρώνουν τά προ- γράμματα των κινηματογράφων, κορδε- λάκια της ύπεκφυγής του φίλου της, πλιο- κή, άρχισαν την έπιμονή του να έπαναλωμά- νη τά ίδια πράγματα, Βολόνι τις βόλτες που έκανε χωρίς την συντροφία της, σταυροθελονίες τις άπιστίας του και μι- μιλίες τις λυρικές έρωτικές του έκφερά- σεως.

Χάρις, λοιπόν, εις τό ρεταλάκι εισήλ- θον εις τό άντρον της «Χρυσής Πεταλού- δας». Έκει έκάθησαν ηλποίνον παρέας έ- ζόχως θορυβώδους και άνέμενον την προβολήν του φίλμ επί μακρόν μασσών της πασαστέμης. Τέλος περί τό μεσονύ- κτιον άρχισε ή παράστασις, κάπως ένωρι- τερον του συνήθους, διότι ο όπερατέρ έπιληροφρήθη πως έ' άποκτήση διάδο- χα και έδιείξαι να φύγ.

Τό ζεύγος παρκολούθησε την «κου- καράτσα» και ήδη άπελάμβανε τά «επι- καιρο». Σέ κάποιο μέρος ένεφανίσθη και ή Βασιλισσα της Άγγλιας ντυμένη με την χαρακτηριστική της άπλότητα που έ- ζέινισε έκείνην:

— Χάθηκε, έίπε, να βάλη ένα έμπρι- μεδόκι!

Εις τό μεταξύ αυτό οι γείτονες έξηκο- λούθουν τόν οσμήτ.

— Ήκουστε, κύριοι, έίπε τέλος ένκυσ- ρισθείς, ο συνοδός της μοδίστρας. Ήλθαμε να ήδούμε κινηματογράφο...

— Και δικι πιετάκια! συνεπλήρωσεν έ- κείνη.

Αυτό ήτο. Η παρέα έθέωρησε μειωτι- κόν του γούστου της την λέξη «πιετάκια» και προσέκληθε θορυβώδες έπεισόδιον ό- περ ή γυνή άπεκάλεσαν «πατίπ» λόγω διότι οι πάντες και τά πάντα έποδοπατή- θησαν.

XXX

Η συνέχεια — παρ' όλιγον να είπωμεν επί της όθονης — εις τό Πταιοματοδικεί- ον. Ο προεδρεύων καλεί την μινυτριά και της ζήτην τά στοιχεία με σοδαρότητα Ρωμαιοι Συγκλητικοί.

— Άνδρομάχη Παρβενιάδου, μοδίστα, όρφανή, έτών 22.

— Τό χέρι στο Ευαγγέλιον.

— («Έντρομος ως να έδέχθη ήλεκτρι- κήν εκκένωση») 59 κύριε Πρόεδρε. Ά- κριβώς 59 και ή βάζω και τά δύο!

— Έού κυρά μου δέν έχεις συνείδησι του χρόνου πως είνε δυνατόν να έχης συναισθήσι του τί συνέβη; Όστόσο για πές- μου τί συνέβη!

— Έδθέλωμε τό ρεταλάκι...

— Στα μαγαζιά;

— ... Όχι, στο σινεμά. Διπλαδή τό έπι- καιρα γεγονότα. Οι κατηγορούμενοι άντί να μάς άφύσων ν' άκούσαμε τό ρεταλά- κή, άρχισαν τις ούδρες. Τούς κάναμε παρ- τηρησίες, ό'α' αυτοί που να ήσυχά- σουν. Ο κ. Τότης που με συνώδεσε βέ- λησε να έπέμψη, έγώ όμως τόν συνεκρά- τησα. Άς άποφύγουμε, τού έίπα, τά γε- γώματα, άλλα δυστυχώς και αυτά δέν τα γλυτώσαμε. Οι κύριοι άπ' έδώ έβελσαν να μάς φοδρόδουν και γι' αυτό έγινε τό πακτί.

— Μα συ δέν έκανες κατάθεσι, έπρη- φες τουαλέττα! Άς έλθι ένας από τούς κατηγορουμένους. Σ' ή Ρόκα!

— Έμεις δέν κάναμε τίποτε! Η έδοσι- νής άπ' έδώ μάς έβρίσε.

— Η μινυτριά εις τό σημείον αυτό έπεμ- θαινε έξάλλως:

— Φτώ να μου χαρήσι! Ούτε να τά μα- λώσης δέν ζέρη!

Πταιοματοδικής: Φυσικά! Δέν είνε ει- δικός στό μαντηλιόματα (και μετά ίσως- φινά του έαυτού του). Ένοχοι! Έδδομα- ρεία κράτησι και 2000 δραχ. ψυχική όδύ- νη υπέρ της παθούσης!

Η τελευταία εισπράξασα τό άντέρω- ποσόν κατέχεται εις τά έμπορικά διά ν' άγοράσει όλόκληρον τόπ' ύψωματος, διότι τά ρεταλά έννοει να τά βλέρη μό- νον στο πανί του κινηματογράφου!

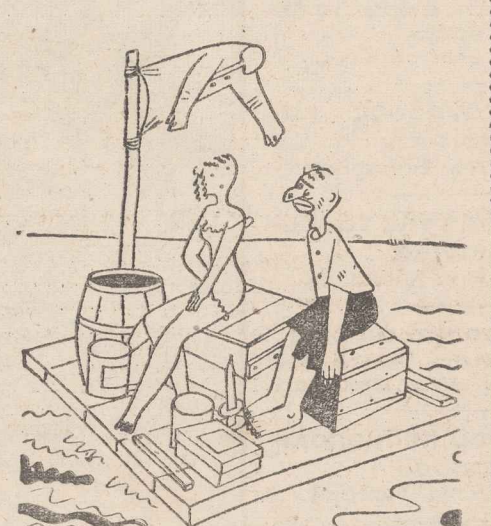
GAP.

Διαλένεται και παίρνετε

— Λοιπόν, άγαπητή μου, πως σοι ά- ρέσω καλύτερα: με μουστάκια ή χωρίς μουστάκια;

Εις πείσμα του

Έκείνη: Έπειδή έξείρεσι ότι προ- τώ τό βουνό, τά κατάφερες να παρα- τείνης την παραμονή μας στη θάλασσα!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Γραφεία Σταδίου 23
Τυπογραφ. Ρ. Παλαμίδου 2
ΤΗΛΕΦ.) Γραφείων 31909
) Τυπογραφ. 28622

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙΟΤΙΚΟΝ ΜΥΛΟΝ
7
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
Άριθ. φύλλου 46
Τιμή φύλλου Δραχ. 3
Έκδίδεται κατά Σάββατον

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΤΙΜ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Όταν ή πρωτεύουσα ήρχιζε από τό Γκαζοχώρι και έτελειωνε εις τούς πρό- ποδας του Λυκαβηττού, ύπληχαν έξοχα, που άπέειχαν μόλις ένα τέταρτον και εις τάς όποιας οι Άθηναίοι έπληγαι- ναν κάθε καλοκαίρι διά να παραθερί- σουν. Η Κολοκυθού, τά Πατήσια, ή Κυ- ψέλη, άκόμη και ή Καλλιθέα ήσαν ή πιο κοντινές άθηναικές έξοχοόλες, που κα- τέφευγαν ό ψνόνιμενος κάτοικος του Άστεως.

Άπό τόν καιρό όμως, που ή πρωτεύ- ουσα περιέσφωξεν εις τούς πλοκάμους της όλα αυτά τά πρόσεται και τά έκα- νε συνοικίες και συνοικισμούς με άγο- ρές και με πυκνοκατομένα σπίτια, ό τσουρφυλιζόμενος Άθηναίος αναγκά- ζεται να ταξειδεύη και να διανύη χιλιό- μετρα διά να συναντήση λίγο πράσινο και όλίγην οκιάν. Τά Πατήσια δέν είνε καν ούτε πρόσεται. Ο τόπος των ρω- μαντικών περιπατητών, εις τόν όποιον μάλιστα, εορτάζετον και ή εορτή των άνθων, είνε μία πυκνοκατοικημένη έκτασις.

Ούτε κήποι πλέον, ούτε ρόδα, ούτε «έρασαι ευδαίμονες δρέποντες ναρκί- σους». Μερικά μόνον άπομεινάρια περιβολίων άνάμεσα ός μπακάλικά και μανάδικα διασώζονται διά να διηγού- νη τά περασμένα μεγαλεία και την «ευ- ώδη» ιστορίαν των άθηναικών Μαίων. Η Κολοκυθού άγνίζετα ακόμη σε μερικά σημεία να διασώσι τις πατάτες της και τις ντομάτες της, άλλα διαρκώς ύποχω- ρεί και καθημερινώς χάνει έδαφος. Σπί- τια, μέγαρα και καταστήματα φυτρώνουν εκεί όπου άλλοτε εφύτρωναν τά κολο- κυθώτικα μαρούλια και ο όδοστρωτήρ περνά βαρύς επάνω από την χλόην και την ζυμωμένη μαζή με τό σκόρη. Η Κυ- ψέλη. Αυτή δώ είνε κ' άν είνε. Ποιός μπορεί να της μιλήσθ;

Η τοσαυτιές έγιναν πολυώροφα μέ- γαρα και τά χαντάκια δρόμοι... πολυτε- λείας.

Και ο Άθηναίος βαδίζει ώρες και κα- ταπίνει χιλιόμετρα διά να φθάσι εις την γυνάιν, που ύπάρχει ένα δένδρον μονό- φυλλον και ένα ρούπι σκιάς. Ύπαρχουν όμως και οι παλαιοί άνθρώποι των συνη- θειών, που δέν έπληραν είδησιν τό τί συ- νέβη έν τώ μεταξύ και έξακολουθούν να πηγαίνουν κάθε καλοκαίρι εις τά Πα- τήσια διά να... παραθερίσουν. Παλαιοίς μου γνώριμος έξαφνα έχει ένα σπιτάκι εις την Κυψέλην. Τό σπίτι αυτό είκεν άλλοτε κήπον και όταν ή Κυψέλη ήτο έ- ζοχή έδέχετο τούς κυρίους του κάθε καλοκαίρι και τούς προσέφερε την ανα- κοσμητικήν του οκιάν, την ευεργετικήν του δρόσον και τό άεράκι του. Ο πα- λαίος μου γνώριμος είνε άδύνατον να συνθίση εις την ιδεάν ότι ή Κυψέλη δέν έχει πλέον αύρες βουνών και μύρα έ- ζοχιάς, άλλα σπία, τράμ και θόρυβον, και έκαστον θέρος συνεχίζων τρόπον τινά την παράδοσιν, πηγαίνει να παρα- θερίσι εις την... άγοράν της πολυαν- θρώπου συνοικίας. Και είνε τόσοον βέ- βαιο ότι παραθερίζει ώστε βγαίνει και με τις παντοφύλες του εις τόν τέως κί- πον του σπιτιού του.

Μήπως δέν είνε όλα μία ιδέα;

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ο Ρομπέρ Ταίλντορ, ο νέος γόνος του κινηματογράφου, που κατέκτησε κυρι- ολεκτικώς τόν γυναικειόν κόσμο, όπως έμφανίζεται εις ένα φίλμ που θα θαυμάσωμεν την προσηκή χειμερινήν σαιζόν και που φέρει τόν τίτλον «Με- λωδίες και Ρυθμοί του 1938».

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο καθήγητής έρωτά τόν μικρόν εις τό μάθημα των μαθητικών:

Δέν μου λές, μικρέ μου, τί τόκον δί- δουν 100 χιλιάδες βροχιές επί έξ μήνας με τρία τοίς εκατόν;

Και ο μικρός:

—Με συγχωρήτε, κ. καθήγητά, άλλα είνε περίττον να σας άπαντήσω. Σήμε- ρα δέν δανείζει κανείς με τρία τοίς ε- κατόν!

XXX

Έκείνος: Κύτταξέ με πάλιν, πα- ρκαλά.

Έκείνη: Όχι, γιατί θα με ξανα- φιλήσης.

—Σού ύπόσχομαι, λόγω τιμής, ότι δέν θα τό κάμω.

—Τότε τί τό όφελος να σε κυττάω;

XXX

Ένας από την Δράμα έπαινούσε την γονιμότητα της θροακτικής γής.

—Αι' που να όης τά χωράκια της πα- τρίδος μου, λέγει ο Ψ.

—Τι, βγάδουν πολλά στάρια;

—Στάρια μονάχα. Έκει, μαρέ μάτια μου, σπέρνεις πέτρας.

—Ε, και τί φυτρώουν;

—Σπίατα τρίπατα.

XXX

—Γιατί μ' έρωτεύθηκες Γιάννη;

—Α! άρχιζεις και συ τώρα να άπο- ρής; Ε;

XXX

—Μαμά, να πάω να ταχυδρομήσω τό γράμμα;

ριε... άλλα δσον περισσώτερον τόν παρα- τηρώ, τόσοον περισσώτερον μου φαίνεται πιθανόν τό πράγμα.

XXX

—Είσαι άρραδωνισμένος, αλήθεια, ή φαντασιμένος;

—Στην αρχή άρραδωνισάμην, για να την γνωρίσω, τώρα που γνωρίστηκαμ, πηραμ διαλύνη.

XXX

—Την ζωή μου την χρεώστώ σ' αυτό τόν γάμο που έλέπες...

—Τι, ά' έσπες από καμιά άρρά- σται;

—Όχι, άλλα τόν καιρό που ήμου άρ- ραστός, έλασε στο έξωτερικό!

XXX

—Σε συλλυπείται, άγαπητέ μου φίλε.

—Γιατί, τί έβλεπες;

—Άγόρασα ένα καινούριο φορέμα στη γυναίκα μου κι' αυτή έφρεξεν άμέ- σως να τό δείξω στη δική σου.

XXX

Έκείνη: Άχ! τί πός αλλ' έζέτε σεία οι άνδρες! Μία φορά, τότε που εί- μεθα άρραδωνισμένοι, μου άρκήξασα πως τίποτε άρραδωτό δέν ύπαρχε από τά μαλλιά μου κι' όλο π'α χαιδέμενος και τά φιλούσες. Τώρα μία τριχά μόνο άπ' αυτά να ήρης στη σουά, θυμώνεις και χαλάς τόν κόσμο...

Έκείνος: Ι...

XXX

—Φίλε μου, έλεγεν ένας δάσκαλος σ' ένα εργάτη, έάν όες να κάνης καλά τις δουλειές σου σε συμβουλεύω ν' άργήσας από κάτω - κάτω και να προχωρής προς τά άνω σιγά - σιγά.

—Τί τάς καττάς; δέν σ' άρέσει ή συμ- βουλή;

—Πώς να μ' άρέση, άφού ή δουλειά μου είνε ν' άργήσω πηγάδια.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΑΠΟΣΚΕΥΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΤΟΥ Κ. Ν. ΒΟΥΤΥΡΑ

Ήταν εορτή και οι καμπάνες της έκ- κλησίας, που έώρταζε, δέν είχαν πάψει όλα τη νύχτα να χτυπάνε.

Βγήκα άργά έξω. Δέ θα ήγίαινα ούτε στην εκκλησία, ούτε να χαιρετήσω φίλο. Θα ήγίαινα να προσκυνήσω έναν τάφο! Η μέρα ήτανε συννεφιασμένη, ψυχρή, τού Δεκέμβρη μέρα. Φουσούσε άνεμος δυνατός και παγωμένος...

Τό νεκροταφείο ήταν έρημο. Σά οικίες των ήσαν έρχόντουσαν ίσαμει, οι κτύ- ποι της καμπάνας της εκκλησίας που έ- ώρταζε.

Οι σταυροί φύλαγαν τούς νεκρούς και οι κλώνοι των δέντρων έγερναν άπό πάνω μόνο θλιμμένοι. Τά πουλάκια τούς νανούριζαν στόν έπέραστο όπνο τους, τούς τραγουδούσαν γλυκά τραγούδια της ζωής. Ίσ' αυτό ίσως, θα πίστευαν ότι βρίσκονται στο χαμένο νά πάντα, σπιτί, κοντά στος δικούς τους, κι' άκουαν τη φωνή των παιδιών τους, των αδελφών, συζύγων, γονέων!...

Άλλοι μόνον!...

Ένας κρότος έρχόταν από κεί κοντά, από ένα εργοστάσιο.

Προχώρησα να γυρίσω τό νεκροταφείο, άφού είδα τόν τάφο, ποχά πάει να προσ- κυνηθώ, τάφο που δέν τόν οκίαζαν θλιμ- μένα δέντρα ούτε κλώνοι άλλων δέν- τρων έγερναν άσ με λύπη, κυττάζοντας την πλάκα του.

Τάφοι μαρμαρίνοι, με προτομές, με γλυφές, με παραστάσεις δεξιά κι' άρι- στερά, ήσαν στο βρομάκι, που είχα πά- ρει. Βρισκόμουν μέσα στις πρώτες θέ- σεις. Άραγε ή γη, που τις άνοιγουν τά τά παιδιά της, έχει κι' αυτή θέσεις; Πρώ- σθηδικά της και ρίχνουν πάλι μέσα της τις δούλες, τριπ...

Κάποτε έδιότιπταν τούς μαρμαρένιους τάφους, άλλοι κτηνιοί σέρνουν με κάγκελα αδερνία. Άλλοι πάλι, με ζυλιένα κά- γκελα και πλήθος γλάστρες. Τά άνθη της χαράς και στη λύπη, βρίσκονται, αά να βγάρι ή χαρά τά λουλούδια, που φο- ρει και τά παραδίνει στη θλίψη...

Είχα περάσει τούς μαρμαρένιους τά- φους, ή την πρώτη θέση. Σ' αυτό τό μέ- ρος ό τάφοι ήσαν φτωχικοί. Πέρα διέ- κρινε τά κεραμίδια ενός μικρού σπι- τίου.

Ένα δέντρο, ένα όμοιο ασκαούλι, γεμιστό, ήταν κρεμασμένο, χωρίς να δώ, έμάνεφα τί είχε μέσα. Κ' ήταν ό ασκα- ούλι με φεί, λημονιένιο, κάποιου έρ- γάτη.

Κοντά ένας τάφος είχε άνακτιή, κι' ένα φέρετρο άποβάλλει άσ βαρκα τοσ- κιομένη από κάποιο μακρινό ταξείδι, άπ' τό ταξείδι της Άκροπόλεως.

Κι' ήτανε πλούσιο φέρετρο από καρυ- δία.

Ο ταξιδιώτης ήταν γυναικα. Τά ρούχα της, που δέν της είχε έπιπράξει ο χαρών της, ήταν μαζί της, ήταν άκέραια, από θαλάσσι βαθύ ύψωμα, λεπτοφασμα- σάν από βράνη. Σ'ε μία άκρη τού φέρε- τρου ύπληχαν κάποιες καρτέτες, τρυπι- τέες.

Μόλις έστρίψα από έναν τάφο, που ο σταυρός του είχε ένα γυρό και κροτί- δε άπ' τόν άνεμο, σπάει. Τά δέντρα ήταν, που κρύβανε τό θέμα. Είχε φτά- σει στο μικρό σπιτάκι. Κ' είδα έξω άπ' αυτό, άμφορές, σωρούς μενάλων και όπ- ατά, κοκαλιών άσ χυμένη τέσσαρη χον- τρή, ή κάτι άλλο ύπόπρεμο. Καί κάποια πλήθος, πλήθος, σπινάμενα τό ένα πά- νω σ' άλλο!...

—Πού είσαι δώ; έίπα.

Τό σπιτάκι μου φάνηκε σάν τελωνείο έρημο, που άπ' έξω είχαν άφισή τό κι- βωτιά τούς χαμένους ταξιδιώτες κι' έμ- πορο!...

Ένα κιβώτιο άνοιχτό, πάνω άπ' τ' άλ- λα, έδειχνε τό περιεχόμενό του. Μία πλάτη, κοσμίον, κοσκαλα ποδιού...

Άλλο πώ κάτω, μοσχοκαίμενο.

Εοιδάσα την έπιγραφή του — Κων- σταντίνος, Άθανασία, αδελφοί... — Ένα κόκ-

Εις τό προσεχές φύλλον του «ΕΡΓΟΥ»
θα δημοσιευθ' ένα ανέκδοτο μουσικό κομμάτι του μοναδικού μας συνθέτου
ΤΑΚΗ ΜΑΡΙΝΟΥ
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΑΛΣΑΚΙ
με στίχους του
ΚΩΝΣΤ. ΒΛΑΧΟΥΛΟΥ

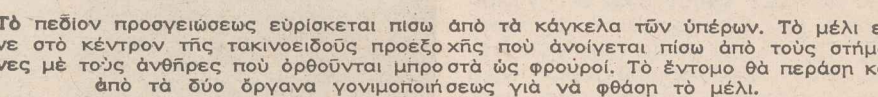
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ
ΔΩΡΕΑ 1. Τριπλά
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39045

—XXX—
Οι απόγονοι
“Ένας γέρος στρατιώτης, φίλος
Κάιν, παρέρχεται ένα κορίτσι 18 ετ.
Αγγίζει το χέρι του στον φλό-
ρο και παρέρχεται.”
—Ασφαλίς δεν πρέπει να έλπιζω
πολύ.—
—Και θάθαινα δεν πρέπει να έλπιζω
παρέρχεται ο Κάιν, αλλά μόνον να
θάρσω.—

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΚΥΚΛΟΣ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Μόνον όταν οι άνθρωποι ωριμάσουν αρχίζουν τα φύλλα του κάλυκος να καμπυλώνονται προς τα έξω δημιουργούντα κατάλληλο πεδίο προσεγίωσης για τα έντομα. "

ἀκρίβειος όπως και δια πά άπορροή, πλάνη — άναγκάζει τά έντομα νά έλθουν εις έπαφήν προς τά άνθ ή μη διάφορον φοράν, δυνάμει και κλίσει, ύπάρχει αύτή αύτή ή κλίσει τών άνθέων, ό σχηματισμός των ή ή άπαρξίς ή μέ γύρω των άλλων φυτών, γόρτων ή ή κλάδων και πρέπει επίσης νά λαμβάνεται ύπ όμιν ή ίδιουσγκρασία του έντόμου ως και ό βαθμός τής ήδη άποκτηθείσης πείρας και έξασκήσεως. Υπαρχουν έντομα που προτιμούν ώρισμένα λουλούδια και έφ όσον ευρίσκουν τέτοια, ουδέποτε προσφεύγουν εις άλλα γιά νά εύρουν τό ήχαπιμένο νέκταρ. Η προσφεύγουν εις άλλα — ίδίως οι μέλισσες που πρόκειται νά συλλέξουν άριστήν ποσότητα χυμού εις κάθε άνθος.

Περὶ αὐτοῦ μέλειτος πεσκέφθησαν τοὺς
πλουσίους κλαδούς εἰς μόνον μικρὸν
ἐνδρόν. Ἐνὶ ἄλλᾳ ἀνθή ἔχουν τὰ
νέκταρα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὸ ἔντο-
νον δὲν ἔχει παρά τινι κρατῆρι εἰς
τὸν πόντον, ἀλλὰ ἐνὶ μικρῶν φύλλων
ἐκείνων, ἀλλὰ ἔχουν τοὺς κερκίρας
ἐκείνων, τὸν γλυκὺ χυμὸν κρούουσιν εἰς τὸ βά-
θος τοῦ κάλους καὶ ἡ μέλιτος, ἀφοῦ
προσγεγυῖται αἰσίως εἰς τὰ πλατεῖα φύλ-
λα τοῦ ἀνθούς — τῆς δρῆσις, ἀς ποῦ-
ε — ἀναγκάζεται νὰ κρατῆται, καὶ τὰ λε-
τὰ παδαρικά της καὶ τὰ πρὸ χορήγῳ
πρὸς τὸ βάθος, ὅπου ἐξαρραίνεταί σχε-
νιστά — σὲ ἄλλη ἀνθὴ ἐξαρραίνεταί τε-
λειότατα — ἐντὸς τοῦ κάλους, ὅπου παρα-
εἶναι ὅσα νὰ ρουφήξῃ τοὺς νεκτάρ θε-
ταίοντα, ἀφ' ἧς ἀντὶ τούτου εἰνε φυσικὸν
νὰ εἶναι τελείως ἐπὶ τοῦ ἀνθὸς, καὶ
ποῖον ὅτ' ἀφ' ἧς ἀντὶ τούτου εἰς τὸν
κάλον, ὅπου δὲ εἰσελθὲν ἀγρυπνεῖ, τὸ
ἔξωθεν εἰνε ὅτι μετρή, τοῦδε οἱ φυσιολό-
γοι εἰνε γένει — θοτανοῦντο οἱ ἐντομολό-
γοι — ἡχοηλίζησαν ἀφ' ἑνὸς μετὰ τὴν
ἡ ἀποκλειστικὸν εἰς τὴν ἰδιότητά των
εἰς ἀνθὴ καὶ μετὰ τὴν ἐντομὴν οὐκ αἰ-
κία διάφορα εἶδη πρὸς σχηματισμὸν κα-
τὰ τὸ μαλλὸν ἢ ἦτον πλουσίους συλλο-
γῶν. Ἐνὲ πρὸς νὰ προσέξουσιν τόσο
τὰ λουλούδια ὅσα καὶ τὰ ἐντομα ὡς δὲ
αὐτοὺς καὶ πρᾶγμα ἀχώριστος ἐκ-
συμπίπτει τὸς ζωῆς. Πῶς δὲ ζῶσαν τὰ
κλάσεις τῆς ζωῆς, μόνον ἀπὸ τὸ νῆ-
τατον, ἀνὰ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἀνθρώ-
πῳ λουλούδια τὰ ῥητὰ ἐραδίαν, πῶς
τὰ ἐπολαπολασιάζονται καὶ πῶς δὲ διε-
ρπύονται τὰ εἶδη τους εἰς τοὺς αἰῶνες,
ἀφ' ὅλες τῆς συχνὰς συσμένης συνήθ-
εως, χωρὶς τοὺς μικροῦς, ἐμφύους φο-
εῖς τῆς γονιμότητος των; Γὰρ τὸν λό-
γον αὐτὸν ἐλέπτουν νὰ σπαταλοῦν τὰ
αὐτὰ χρώματα καὶ εὐωδίας εἰς τὰ λουλού-
δια τους γὰρ νὰ προσελκύουσιν τοὺς μι-
κροὺς τὸν φύλον, τὰ ἐντομα. Γ' αὐ-
τοὺς πᾶσι τὰ ἀνθὴ εἰνε πραγματικῶς δι-
αφορετικὰ ἀπὸ τὸν Ἀέριον ἀτμῆρήν δι-
εσπᾶσαν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἄνθρωπον
καὶ τὸν ἀνθρώπον τὸν ἄνθρωπον.

ἀ-
πειται
υλοῦ-
ις θά
ματα
τὸν ἱ-
ερα-
περι-
αί-
ου
αἰ-
ον
ηλω-
νεχεῖς
ραβδ-
κατα-
όντος
κ, τὸ
κλει-
συμ-
θα ἐ-
ν τῆς
ου εἰ-
ηλω-
ων ἀ-
ότατο
ο ξε-
τόσο
αἰώ-

XXX

Πρὸ ἐτῶν ἑνᾶς «συγγραφεύς» – ἀπὸ αὐτοῦς ποῦ πάnev στὴν Εὐρώπῃ καὶ γυρίζουν φοιτηκόμενοι καὶ ἀνακαταναστῶτες. – Πιτσιπιός ὀνομαζόμενος, ὅταν ἐγγύρῃς ἀπὸ τὴν «Εὐερπία» ἐγράψε καὶ ἐξέδωκε ἕνα ἔργον «Περὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Στόλου».

Τὸ ἔργον αὐτὸ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, για-

Τότε ο Γαβριηλίδης έγραψε ένα δεύτερο άρθρο, με τόν τίτλο: «Μέγας και εις τὸ Ψεῦδος!»

XXX

“Ένα βράδυ, καθὼς ὁ Λουδοβίκος 14ος ἐπήγαινε στὸν κοιτῶνα τοῦ θαλαμώβου τοῦ ὁμοῖου νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ συ-

XXX
Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Φίλιππος Β΄
ἐκεῖ τὴν πανία νὰ παίξῃ ζατρίκι καὶ νὰ
ἀπειτεῖται αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ πα-
δῇ κανέναν σ' αὐτό. Ἐνας αὐλικός,
ἀκούοντας μίαν ἡμέραν τὴς κυριοστολογίης
αὐτοῦ, τὸν προκάλεσε νὰ παίξουν μαζί καί
ν' ἐκέρδιον κατὰ οἰκρὰν ο' ὅλα τὰ παιδι-
α. Ἐπειδὴ ὅμως ὅλα θελωσε τὸ
ἰγνίδι ἀντελήφθη ὅτι τὸ μονάρχης τοῦ
ἐνόησαν μὲ ψευδοῦςτα, παροῖς τὰς

— Πόσων χρόνων είναι ο κόμης;
— Μεγαλειότατε, απαντουν ο επίκοι-
νος, είμαι δονδύνα χρόνων. Ο κύριος
κόμης πρέπει να είναι άλλα τέσσα, γιατί
μαζί πηγαίνουν σχολείο.
— 'Α! ά! έκανε ο Βασιλεύς γελών-
τας. Να ένας μάρτυς άψευδής.
— Συγγνώμη, μεγαλειότατε, απάντησε
ο κόμης ντε Γκρανόν. 'Αποδείξει ότι ο
πανιερώτατος άει ψέμματα είναι ότι
αυτός, ούτε έγω πατήσαμε ποτέ μας στο
αυτίο.

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and creases. A decorative border of small, dark, repeating patterns runs along the left edge. A vertical line runs down the center of the page.

Ἔτησία	Δρχ.	200
Ἐξάμηνος	»	100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :		
Ἔτησία	Λίρ.	2
Ἐξάμηνος	»	1/2

Τραπεζῶν καὶ κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δρ. 12

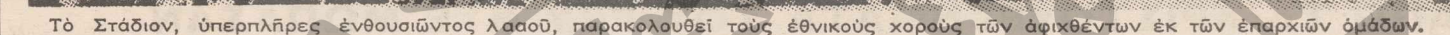
Η ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ

παύσεις εκτεινούνται, χωρίς όμως να εμφανίζονται, επί του παρόντος τουλάχιστον, κινδύνους να δώ-
 ται εν 'Ανατολή διαπραγματεύσιμα ή προαχθείσους άμεσους διορθω-
 τισυνη άντίκτυπον επί της ευρωπαϊκής ειρήνης ερήνευ-
 ρήνευ. Σχετικές κρίνεται άβυσσων ότι ή Σοβιετική Ρωσία, ή οποία σήμερον μαοσιζεται υπό τρομακτικόν έσωτερικόν διαιρέσεων και άντιθέσεων, δ' άναμικθί εις την 'Ισπανικονεξικτική διασπαράν και τούτο καθιστά τους ες τίς 'Ανατολή κινδύνους της ευρωπαϊκής ειρήνευ κατά πολύ μικρότερους.

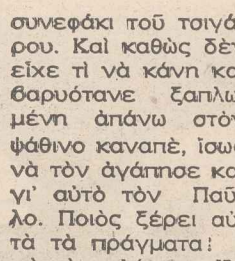
Είς τὰς Ἀθήνας, ὁ μεγαλειώδης πανηγυρισμός ἤρχισεν ἀπὸ τῆς προηγούμενης τῆς ἐπετείου. Οἰκία, καταστήματα, δημόσια γραφεῖα, ἀντικίτνια, τράμ, σιδηροδρόμοι καὶ τὰ πλεῖστα μεσθὰ τῆς συγκοινωνίας εἶχαν ὅλα ἀντιστοιχισθῇ καὶ ἡ πόλις παρουσιαζέμενη ὅλην ἑορτάζουσαν, πανηγυρικὴν. Τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρετος ὡς ἑορτῆν ἔδωσαν οἱ ἀσπικταὶ τῆς Φρουρᾶς, οἱ ὅποιοι διέκοχον τὰς κεντρικάς ὁδοὺς σημαίνοντες τὸ ἐυθύν. Καὶ ἀγρότερον αἱ χαρμυνοὶ κωδωνοκρούσαι τὴν ἐκκλησίαν ἀν-

ήσασε με τα μαύρα (αντίλη), της Δυτικής Ελλάδος με κόκκινα φέσια, της Ηπείρου με τα αφάνταστα στολίσια της άσπρουγκης βιοχρυσίας, της Μακεδονίας με τα «πλουμιστά», του Πόντου με την κόπια πολεμικών των ευφάντων. Άλλα υπήρχαν ακόμη οι «εξεντοκορμιο» Κορτές με τα άσπρα φηλά υποζυμάρια και τους γραφικούς «ντουλαμάδες», οι βροχοφόροι Δωδεκανήσιοι και Κυκλαδίται και ένα πλήθος των γνωστών των εκπαιδευτών των της εθνικής παροδόσεως. Άλβηνοι, πρόντινι, αποδόσεις της φουταρέλλας

Μεγάλη πολεμικά γεγονότα δεν ἔλα-
θον χώραν κατὰ τὰς τελευταίας ταῦτα
ἡμέρας εἰς τὰ ἰσπανικά μέτωπα. Παντοῦ
ὅμως οὖτοι διεξέχθησαν μάχαι, μικραὶ καὶ
μεγάλαι, αὐταὶ ἀπέδωκαν ὑπὲρ τῶν
νικησάντων τοὺ στρατιωτικὸν θῶρον. Οἱ κυ-
βερνητικαὶ ὁδοὶ καὶ πτωμέναι καὶ οὐ
στὰμένοι βροχῆς ἀπώλειαι εἰς ἐμφυ-
λον καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων, περιέρονται ὅτι
σήμερις εἰς δυσχεροτέραν καταστάσει
ἴσται καὶ θὰ χειροτέρευθῃ ἀκόμη περισ-
σότερον μὲν τὸ ἀνομομενόμενον προσ-
εχὺς ἐπίθεσιν τῶν ἐθνικιστῶν κατὰ τοὺς
Σαντάτες, εἰς τὸ ὅσον οἱ ἠτιμώθεντες
ἔσθιν ἐν Μιλλυλάνθ Βαρκοὶ δὲν εἰς ἐκ-
τάσει ν' ἀντιπάρουν σκυρὰν ἀμυναν.

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

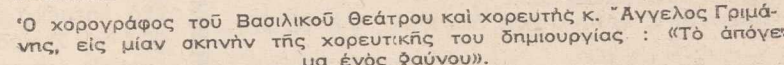
θῆς, θγάλε τῇ χρυσῇ καρφίτσα ἀπ' τὰ
μαλλιά σου, τρύπησέ μου τὴν καρδιά

στὶς σπηλιές, πότε χεροπιαστοὶ στὴν ἀμμουδιά. Τὸ κῦμα ἔσπαζε στὰ πόδια τοῦ κ' ἡ Παυλίνα κυττάζοντας τὸ κῦμα ἔ-

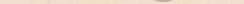
Μὰ ἡ λάμψι τοῦ διαμαντιοῦ σκόρπισε ὁ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 31ην σελίδα)

κρύθρεκτες κυρίες που θυσιάζονται, ρα-| γούστον.

χορεύουν φαντασία πνήτες και πλού-

ΕΞΩΤΙΚΟΙ ΤΟΠΟΙ...

ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΩΝ ΖΟΥΛΟΥ

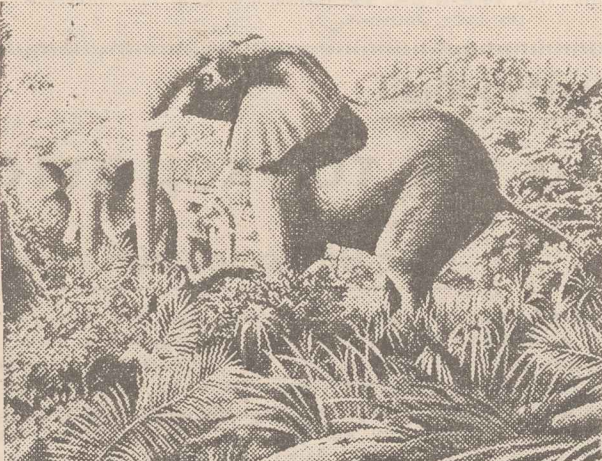
Τὸ Πόρτ - Ἐλίζαμπέτ
ἡ περιεργότερα πόλις
== τοῦ κόσμου ==

Καθὼς ἐκάναμε τὸν περιπάτον μας στὸ κατὰστημα, ὁ περιπολιτικός πλοίαρχος μοῦ ἔλεγε πολλὰ ἐνδιαφέροντα:

—Τὸ Πόρτ Ἐλίζαμπέτ εἶνε πρῶτης τάξεως λιμάνι. Κάποτε, τὴν ἐποχὴ τῶν ἐξερευνητικῶν, ἔλεγαν ὅτι ἡ γὰρ Μπεῦ, δηλαδὴ ἀγκυροβόλει πρὸς τὸν δρόμον τῶν Ἰνδιάν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ντελαγκό Μπεῦ, πρὸ μακριὰ, ποὺ ἐκρηπόμενος αὐτοὺς ποὺ ἐπέστρεφαν ἀπ' τῆς Ἰνδίας ἐπὶν Εὐρώπην.

Τὸ Πόρτ Ἐλίζαμπέτ ἔχει ἰδρυθῆ, κατοικήθη καὶ πλουτίσθηκε ἀπὸ ἑναὶν θυμὸν Ἀγγλῶν καὶ Ἰρλανδῶν ἀνδράντων, ποὺ ἦσαν ἐδῶ, καροδοσασκόμενοι μετὰ τοὺς ναυπολοῦντας πολέμους. Στὰ 1820 ἕνα καράβι ἐδόκησε τὴν ἀγκυραν ἀπὸ τὸν Τάμεϊν καὶ μετὰ τέσσαρες μῆνες ξεφρόνισεν τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώπους σ' αὐτὴν τὴν ἀκτὴ, ποὺ ἐκατοικοῦσαν μονάχα λύκοι καὶ λεοντάρια. Σήμερα στὸ Πόρτ Ἐλίζαμπέτ συγκεντρώνονται μεγάλα φορτία ἀπὸ τὸ καλὸτερον μάλλι τοῦ κόσμου καὶ στοὺς διαδρόμους τοῦ ξενοδοχείου «Πάλερμεν» οἱ πολυκατομιμυριοὺχοι ἐμποροὶ συζυγῶν ἐπὶ τοῦ προβλήματος τοῦ αὐστραλιανοῦ καὶ αἰγυπτιακοῦ συναγνισμοῦ.

Ὁ κυβερνήτης ἐσταμάτησε ἀποτόμως γιὰ νὰ κυτ-

Λίγο πρὶν ἐξῶ ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Πόρτ - Ἐλίζαμπέτ ἐκτείνεται ἡ ἀφρικανικὴ ζούγκλα...

τάξω μετὰ τὴν κιάλα του. Ἐπειτα ἀνέβηκε μετὰ πηδάλια τὴν σκαλίαν ποὺ ὄνουν σὴν γέφυρα καὶ πέταξε μίαν διαταγὴν τοῦ τιμονιέρου. Βρισκόμενος ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν φάρο. Ἡ ὁμίλη ἐκεῖ γίνεται πρὸς τὴν κνή. Προσπάθειαν νὰ κυττάω κατ' εὐθείαν ἐμπροσθέν μου, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἄκουσα τὸν πτελέγραφο τῆς μηχανῆς νὰ διηγεῖται ἐν ἀνὰ τὸν κορυφισμὸν, ποὺ ἂν ἐσπεύμεν ἀσφαλῶς τὸ ἀπώτερον πέρασμα ἀπὸ τὸ «Πρόσω ἡμέαν» εἰς τὸ «Πίσθεν ὀπισθῶν». Καὶ δὲν ἐπρόφρασα νὰ καταλάω τί συμβαίνει, γιὰτὶ ἄκουσα ἕνα τρομακτικὸν κράτον ἀπὸ οἰδερικὰ καὶ δρεθνικὰ ἀνάσκελα, ἀπάνω στὸ κατὰστημα.

Ὅταν σπῆκῃκα, ἔτρεξε σὲ τὴν πλώρη μαζί με τοὺς ναύτες. Μία δυνατὴ πνοὴ ἀνέμῳ ἀραίωσε τὴν ὁμίλην καὶ εἶδα ὅτι ἐκίμασε κτυπήσει γερὰ σὴν πρῶτη. Σὲ λίγα ἐφάρσαν καὶ τὰ ναυαγοσώματα, ἔγινε οὐαὶ πονερόν μου γιὰ νὰ δρεθῇ ὁ ὑπερβυθισμὸς τῆς συγχρόνης καὶ τέλος μᾶς ἐρωμολογήσαν ὅς μὴ δεικνύον γιὰ νὰ ἐπισκευασομε τὴς θάλαδας. Μετὰ γὰρ μου καρὰ λοιπὸν ἐπιφελήθηκα τοῦ ἀναγκαστικοῦ σταθμοῦ γιὰ νὰ γνωρίσω τὸ Πόρτ Ἐλίζαμπέτ.

000

Ὅρα! ἡ πόλις τοῦ οὐρ Μπέντζαμιν ντ' Οὐρμπαν, παλαιὸν διοικητὸν τῆς ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου! Στὸ Ντουρμπαν, μάλιστα ἀποδιδόσκα ἐγγύρσια ἀμείως δὺο προσυκολλητῆς: ἕνα ὀστρακοειδὲς καὶ ἕνα ἐνδοκίον ἄνθρωπο.

Τὸ πρῶτον κρεμῶνται μ' ἕνα σύρμα ἀπὸ τὸ χερεῖ ἐνὸς μινῶδος ψαρά, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε πῶς ἦταν ἕνας μικρὸς ἀστακὸς, ἀσπιδόμας ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ἄλλους, μήκους ἐνὸς μέτρον ποὺ φυλάζοντο στοὺς θράκους τοῦ φάρου.

Ὁ δευτέρως, εἶνε τὸ ἀγαλμα τοῦ Ντικ Κίγκ, ἐθνικοῦ ἡρώου τοῦ Ντανάλ. Γιάτ' οὗτο 1838, ἀφῶ ὁ μπόρς στρατηγὸς Πρετόριους ἐδεκάτισε αὐτὸν μίαν ἀληγομένην μάχην τοῦ ζουλοῦ ποὺ ἦταν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Νίγκαν, ἐνόμισε καλὰ καὶ φρόνιμον νὰ γιορτάσῃ τὴν νίκην αὐτὴν μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας. Οἱ Ἀγγελοὶ ὅμως, ποὺ εἶχαν ἐγκαταστήσῃ καλὰ σὴν διπλανὴν ἀποικίαν τοῦ Ἀκρωτηρίου δὲν ἔμελλαν καθόλου ἐκχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴν αὐτῆς τῆς μάχης καὶ ἐπέστησαν κατὰ τῶν μπόρς τὸν λοχαγὸν Σμιθ μὲ πολλὴν στρατὸν.

Στὸ Ντουρμπαν ὁ λοχαγὸς Σμιθ πολιορκεῖται μετὰ σὸ φρούριον καὶ πρόκειται ὑποκύβῃ, ὅταν κάποιος Ντικ Κίγκ καθελκεῖται ἐνὰ μουλάρικ, περνᾷ ἀπὸ δέκα ποταμῖα, περπατᾷ μέρη καὶ νύχτα, φτάνει ἐξοντίζοντος στὸ Γκράουμτσταν καὶ ζητεῖ τὴν ἀποστολὴν ἐνισχύσεως. Ἐτοί ὁ πλοίαρχος Σμιθ ἐσώθη καὶ τὸ Νατάλ ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀγγλικῆς σημαίας...

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΣΕΓΚΡΕ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Τοῦ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ

Προβαίνει τὸ κινώπιον! Στὸ ὕψος τοῦ τῶν πτερῶν μου φέρνει μίαν ἀλλοιώτικη καινούργια ἀνατρίχλα: Μὲ βλέπουν πάντοτε δευλὸ, ὀλιμμένο καὶ φτωχὸ καὶ νοιώθω νὰ μαραινῶνται τῆς Νεότητος μου τὰ φύλλα. Ἀπ' τὸ Παρίσι τάκουτο τραβήξτε με μακριὰ, σ' ἕνα γολάζον οὐρανὸ θάμπρεπε γιὰ νὰ ζήσω. Ἐλλάδα ὀνειροπόλῳ ἀπ' τὰ χρόνια τὰ μικρὰ καὶ θέλω ἐκεῖ τὴν ὕστατη πνοή μου γιὰ νὰ φύω!

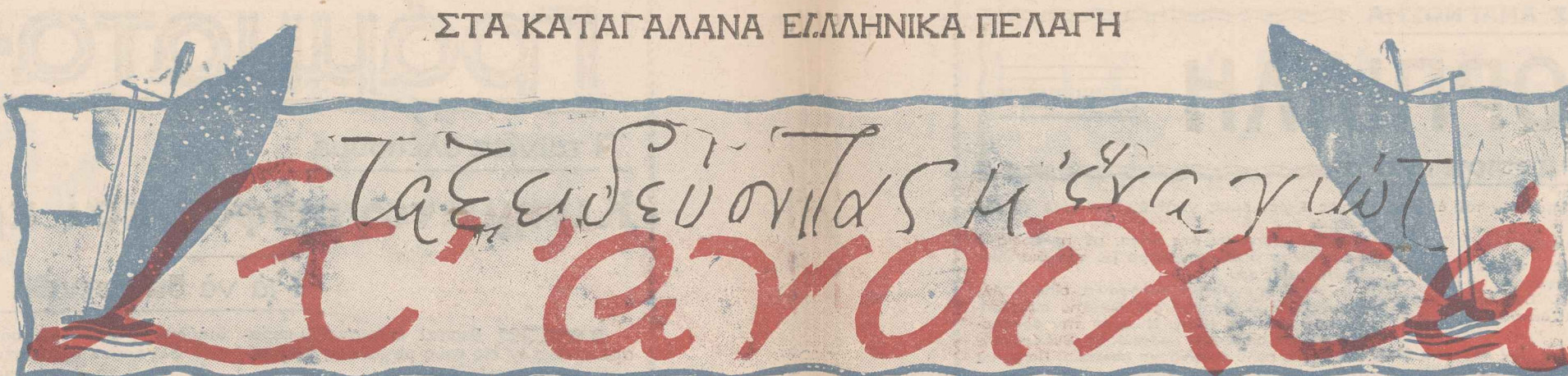
Εἰμ' Ἕλληνας! Τὸν Ὀμπρο μὲς ἡ καρδιά μου κλεί. Πιοτὸς σὲ τὴν μετεψύχωσι τοῦ θεοῦ Πυθαγόρα. Μὲ τὴν Ἀθήνα, μάννα μου, σὺ μὲ στὸν Περικλῆ, σὺ μὲ τὴν ἑλπίδα τὴν ὅρα. Τὸ θαῖμα τοῦ θεοῦ μου καὶ τὸ λάτρεψα κι' αὐτό. Καὶ τὸ Σωκράτη ἐνθάρρυνα καὶ τὴς ὁπτιῆς τοῦ Ἰλίου οὐδ' ὅσον εἶχαν ἀνέσει. Καὶ ζήτησα τὴς μέλισσας ψηλά στὸν ὕμνον, καὶ ἡ στερνὴ πνοή μου πειὰ νὰ σούβρ.

Ἄς φώτιζε σὴν ζήση μου μίαν μέρα, θεέ, μονάχη ὁ διαμαντένιος ἥλιος τῆς τῆς ἔρημ μου καρδιά. Τρέξε γοργά! Ὁ θρασυβουλοὺς ἐνίκησε σὴν μάχη, ἀπὸ μακριὰ ἡ γνῶριμ μου κράζει Ἐλευθερία! Ἄς πάω! Ἄς πάω! Τὴν βάρκα μου τὴν ἔχουν ἐτοιμάσει. Ὁ, θάλασσα, σὲ πλάτια σου φανό μου εὐὸ πιστὸ! Μὴ Μουδὸς μοῦ ἀποπέτνη σὲν Πειραιῶν νὰ φθάσῃ. Ὁ, θέλω ἐκεῖ καὶ ἡ στερνὴ πνοή μου νὰ σούβρ.

Τῆς Ἰταλίας ὁ οὐρανὸς κι' αὐτὸς ἔχει μίαν χάρι, ὅμως τὸ γολαζόχρυσον καὶ Σκλαβία τοῦ τὸ μαυρίζει. —Τράβα μακριὰ, μακρύτερα, παρακαλῶ, βαρκάρη ἐκεῖ ποὺ κατακάθηται μίαν λάμψιν ἀκονοροδίζει. Καὶ νά! Ἐνὰς βράχος ἀγρίος. Καὶ κύματα ριχτά... —Ποιὸ κύμα, πᾶς ὑπέλαβον, μπροστὰ μου ἔχει σκορπίσει: Πρὸς τ' ἀκρογιάλι, ἡ ὕρα γινὰ μονάχη ἀγκομαχά!... Ὁ, θέλω ἐδῶ ἡ ὕστατη πνοή μου πια νὰ σούβρ.

Θελῶστε νὰ μοῦ ἀντρεῖψετε, παρθένες, τὴν φωνήν κι' ἀφίπτε με σὲ κλίμα σας μονάχα ν' ἀπολαύω. Μὲ βάρουναι οἱ πάντοτε σταχτοχρῶμι οὐρανοί, ὅπου τὸ πνεῦμα ἀπόμεινε τῶν βασιλευσάντων σκλάβῶν! Μοῦ κινῶνται τὴν λυρά. Ἐσεῖς, ἀφιστῆ τὴν νὰ ζῇ, κι' ἀν τὸ γλυκὸ τραγοῦδόν μου νὰ σὰς μαγεῖν φθάσει, τὴν τέφρα ἀνακαλύπτει μοῦ μετὰ τὸ Τυρταίου μαζὶ, σὲν ὁμορφὸ σας οὐρανὸ ἡ καρδιά μου νὰ πεθᾷ.

Μετὰφρ. ΟΛΜΟΥ ΠΕΡΑΝΘΗ

Ταξιδεύοντας με ένα γινώ... ὁπλοῦσα. Τίθουσα μπριτζ. Αἰθούσα γυμναστικής. Αἰθούσα βιβλιοθήκης. Μικρὸ αἰθούσα μπάρ. Αἰθούσα χοροῦ καὶ μουσικῆς πιάνο καὶ ραβόφωνο. Μπουττού-ἀρ δια τοὺς ἐπίβατες. Ἀφίνα τὰ διμάρτια ὕπνου, λουτροῦ, φαγητοῦ. Ὅλα τόσο κομψά, τόσο τέλεια διαρρυθμισμένα. Ἡ ἀνέσας καὶ ἡ ὕψιστη σπουδαιότης τῆς ζωῆς. Ἐκεῖ ἐδῶ ἕνα ὁλόχρυσον θρόνον τῆς καὶ ἐγὼ, ἐντελὸς μόνος. Ἀλλὰ τί λένω;

Νὰ ταξιδεύουμε, νά, ἀλλὰ με ποῖο τρόπο; Ὑπάρχουν ταξείδια καὶ ταξείδια. Εἶνε τὸ ἡλιγνῶδες ταξείδι μετὰ τῆς ἀεροδυναμικῆς ἀεροπορίας, τὸν ὅποιον ἡ ταχύτης κάνει τὰ πλάνα γύρω νὰ χορεύουν ἕνα ἑνὸς πρὸς τὸ ἑνὸς. Εἶνε τὸ ὁδομάρτιο πέρασμα στοὺς αἰθέρες μετὰ τὰ καλὰ δῶνα πούλα τῆς ἀεροπορικῆς πρὸςδου. Καὶ αὐτὰ ταξείδια εἶνε καὶ μάλιστα ἀναποκρινόμενα πληρέστερα σὲν γοργὸν ρυθμὸν τῆς συγχρόνου ζωῆς. Ἀλλὰ τοὺς λείπει ἡ ποίηση, ποὺ εἶνε ἡ ψυχὴ καὶ ἡ πεμπτοσύνη τοῦ ταξείδιου.

Γιὰτὶ Νὰ τὸ κορυφωμα τῆς ἀπολαύσεως, ποῦ μπορεῖ νὰ ζήτησῃ κανεῖς ἀπὸ τὴν ζήν. Νὰ ἔχῃ ἕνα πλοῖο δικό σου καὶ ὅποτε σὲ πιάσῃ τὸ καλὸτερον τοῦ ἀγνώστου, νὰ βάρῃς πλώρη πρὸς ἀγνωστές θάλασσας, πρὸς μακρινὰς ἀκρογιάλιες, πρὸς κῶρες σκεπασμένες μετὰ τὸν ἀνερίδαν πέπλον ποὺ μακρυνόει καὶ τοῦ ἀνέμου. Τέτοιους ἀνούς, γολαζοὺς πέπλους ὀνειροῦ νὰ σκίρῃς πάντα μετὰ τὴν πλώρη τοῦ γινώ σου... Τὶ ἄλλο περισσὸν μπορεῖ νὰ πῇσῃ κανεῖς; Ἀλλ' ἕνας τέτοιος πόθος εἶνε οὐτοῦτο καὶ κατὰ οὐρανοπόλιν γιὰ τὸν πλείστον κόσμον. Πρέπει νὰ ἀνεθῇ κανεῖς ὅλην τὴν σκάλα τοῦ πλοῦτος—καὶ εἶνε εὐτὴ ἡ σκάλα μεγάλη ὅση ἐκείνη ποὺ εἶδε σὲν ὕπνον τοῦ Ἰακώβ—γιὰ νὰ φθάσῃ σὲν γινώ. Αὐτὸ εἶπαμε: Στέκει σὴν κορυφῇ τῶν ἐπιθυσιῶν τῆς ζωῆς. Μονάχα οἱ Κροῖσοι μποροῦν νὰ τὸ ἀποκτήσουν καὶ νὰ τὸ διατηρήσουν. Γι' αὐτὸ οἱ ἄλλοι τὸν πόθον εἶνε λίγοι οἱ ἐκόντες γινώ. Στὴν Ἑλλάδα μετριόονται σὲ δέκα τὰ πᾶν κερῶν. Αἰσὶ δὲν εἶνε μονάχα ἡ ὑπεροχὴ ἀπὸ τὴν πλοῖον αὐτῶν, τὰ ὅποια εἶνε τὰ κομψοτεχνήματα τῆς ναυπηγικῆς τέχνης. Εἶνε καὶ τὰ ἐξῶς τῆς στερνῆς οὐρῆς τῶν, τὰ ὅποια διὰ τ' ἀντιμετώπιση κανεῖς πρέπει νὰ ἔχῃς περυσία, ὡστε γιὰ νὰ μετρηθῇ, νὰ χρειάζεται ἀριθμὸν μετὰ περισσοτέρη ἀπὸ ἑπτὰ μὲδωνικά. «Ἀπὸ τὸ Τουρκολιανόν, σὲ 5 τὸ πρῶν,

Ὅρτα καπετάνιο! Τὰ πονία φουσκώνουν, τὸ καράβι γένει... Τὸ ταξείδι διχῶς λίγο κίνδυνον δὲν ἔχει γοητεία.

ΣΤΑ ΚΑΤΑΓΑΛΑΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΛΑΓΗ

ἀπόπλουσ». Αὐτὸ ἔλεγε ἡ τελευταία ἐλδοποίησις τοῦ ἰδιοκίτου τοῦ γινώ. Στὴς πέντε εἰμασαν ὅλοι ἐπὶ τοῦ σκάφους. Ἦταν μερικὲς νέες, ὁ καθένας μετὰ τὴν φιλίαν τοῦ ἡ μὴν γινώσῃν τοῦ καὶ ἔνας μετὰ τὴν ἀδελφὴν του. Μία νέα ἦταν μετὰ τὴν μαμά τῆς, ἡ ὅποια εἶδε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἦταν πρὸς νὰ ἀπὸ τὴν κόρη τῆς. Ἦταν τέλος τὸ πλῆρωμα τοῦ γινώ καὶ ἐγὼ, ἐντελὸς μόνος. Ἀλλὰ τί λένω;

Τὸ κόττερο σελπάρει. Ἐνα χαρούμενον ἄντιον σὴν στερία, προτοῦ τὸ κατὰλευκο καράβι φύγει γιὰ τὸ πᾶμωτο, καταγάλλαντο πέλαγῳ...

Εἶκα μαζί μου ὅλους... τοὺς ἀναγνώστους μου. Γιὰ λογαριασμὸν τοὺς ἰδίους ἔκανα τὸ ταξείδι. Ἄν μποροῦσα νὰ μεταδώσω σ' ὅσους θὰ διαβάσουν τὴς ἐντυπώσεις αὐτῆς τὸ χιλιόστον ἐστὶ τῆς γοητείας καὶ τῆς ὑπερτάτης ἀπολαύσεως, ποὺ ἐδοκίμασα κατὰ τὸ ταξείδι ἐκεῖνον σὴν καλοκαίρην μαγεία τῆς θάλασσας, θὰ ἤμουν εὐτυχῆς.

Ἡ ἀγκυρὰ σπᾶνέται καὶ τὸ γινώ γλυστρά ἀπὸ τὴν ἀγκυρὰ σὴν ὑπὲρ ἐπιφάνεια, ποτισμένον μετὰ τὸ μινῶτα χρώμα τοῦ ζηνωρῶματος, θὰ ἔβλεπα, αὐτὴν τὴν στιγμὴν, νὰ εἶμαι σὺν σὴν ἀκτὴ, νὰ ἰδῶ μετὰ τὴν χάρη διαγράφεται ἡ ὑπεροχὴν σιλουέτῃ τοῦ γινώ ἀπάνω σὲν φόντῳ τοῦ πρῶτον, καθὼς βγαίνει μετὰ τὸ καμάρη πρηνικέσσας ἀπὸ τὸ λιμάνι. Τὴν φαντασίαν αὐτὴν τὴν ὀπτασίαν τοῦ ἀποπλόντος πλοιοῦ, ὅπως σὰς παρακάλε νὰ τὴν φαντασθῇ κατὰ εἶς. Καὶ τώρα πρὶν βγοῦμε, σὲ ἀνοικτῇ, ὅποτε τὸ πανόραμα τῆς φύσεως θὰ μᾶς κρατήσῃ δεμένους σὲ κατὰστημα, ὅς περὶ ἐργασθῶμεν τὸ εὐαγετικὸν τοῦ γινώ. Τὶ ἀνεῖται! Τὶ πολυτέλεια! Τὶ πλοῖον! Τὰ πᾶντα λάμπουν καὶ σὰς βεβαίως, ἀσφόνδριον ἕνα εἶδος συστατικῆς, μέσας σ' ἕνα τέτοιο πολυτελὲς περιβάλλον. Αἰθούσας γιὰ ὅλες τὴς ἀπολαύσεως τῆς μεγάλης ζωῆς. Σαλόνια ὅ-

πᾶν κομψά. Τίθουσα μπριτζ. Αἰθούσα γυμναστικής. Αἰθούσα βιβλιοθήκης. Μικρὸ αἰθούσα μπάρ. Αἰθούσα χοροῦ καὶ μουσικῆς πιάνο καὶ ραβόφωνο. Μπουττού-ἀρ δια τοὺς ἐπίβατες. Ἀφίνα τὰ διμάρτια ὕπνου, λουτροῦ, φαγητοῦ. Ὅλα τόσο κομψά, τόσο τέλεια διαρρυθμισμένα. Ἡ ἀνέσας καὶ ἡ ὕψιστη σπουδαιότης τῆς ζωῆς. Ἐκεῖ ἐδῶ ἕνα ὁλόχρυσον θρόνον τῆς καὶ ἐγὼ, ἐντελὸς μόνος. Ἀλλὰ τί λένω;

Νὰ ταξιδεύουμε, νά, ἀλλὰ με ποῖο τρόπο; Ὑπάρχουν ταξείδια καὶ ταξείδια. Εἶνε τὸ ἡλιγνῶδες ταξείδι μετὰ τῆς ἀεροδυναμικῆς ἀεροπορίας, τὸν ὅποιον ἡ ταχύτης κάνει τὰ πλάνα γύρω νὰ χορεύουν ἕνα ἑνὸς πρὸς τὸ ἑνὸς. Εἶνε τὸ ὁδομάρτιο πέρασμα στοὺς αἰθέρες μετὰ τὰ καλὰ δῶνα πούλα τῆς ἀεροπορικῆς πρὸςδου. Καὶ αὐτὰ ταξείδια εἶνε καὶ μάλιστα ἀναποκρινόμενα πληρέστερα σὲν γοργὸν ρυθμὸν τῆς συγχρόνου ζωῆς. Ἀλλὰ τοὺς λείπει ἡ ποίηση, ποὺ εἶνε ἡ ψυχὴ καὶ ἡ πεμπτοσύνη τοῦ ταξείδιου.

Γιὰτὶ Νὰ τὸ κορυφωμα τῆς ἀπολαύσεως, ποῦ μπορεῖ νὰ ζήτησῃ κανεῖς ἀπὸ τὴν ζήν. Νὰ ἔχῃ ἕνα πλοῖο δικό σου καὶ ὅποτε σὲ πιάσῃ τὸ καλὸτερον τοῦ ἀγνώστου, νὰ βάρῃς πλώρη πρὸς ἀγνωστές θάλασσας, πρὸς μακρινὰς ἀκρογιάλιες, πρὸς κῶρες σκεπασμένες μετὰ τὸν ἀνερίδαν πέπλον ποὺ μακρυνόει καὶ τοῦ ἀνέμου. Τέτοιους ἀνούς, γολαζοὺς πέπλους ὀνειροῦ νὰ σκίρῃς πάντα μετὰ τὴν πλώρη τοῦ γινώ σου... Τὶ ἄλλο περισσὸν μπορεῖ νὰ πῇσῃ κανεῖς; Ἀλλ' ἕνας τέτοιος πόθος εἶνε οὐτοῦτο καὶ κατὰ οὐρανοπόλιν γιὰ τὸν πλείστον κόσμον. Πρέπει νὰ ἀνεθῇ κανεῖς ὅλην τὴν σκάλα τοῦ πλοῦτος—καὶ εἶνε εὐτὴ ἡ σκάλα μεγάλη ὅση ἐκείνη ποὺ εἶδε σὲν ὕπνον τοῦ Ἰακώβ—γιὰ νὰ φθάσῃ σὲν γινώ. Αὐτὸ εἶπαμε: Στέκει σὴν κορυφῇ τῶν ἐπιθυσιῶν τῆς ζωῆς. Μονάχα οἱ Κροῖσοι μποροῦν νὰ τὸ ἀποκτήσουν καὶ νὰ τὸ διατηρήσουν. Γι' αὐτὸ οἱ ἄλλοι τὸν πόθον εἶνε λίγοι οἱ ἐκόντες γινώ. Στὴν Ἑλλάδα μετριόονται σὲ δέκα τὰ πᾶν κερῶν. Αἰσὶ δὲν εἶνε μονάχα ἡ ὑπεροχὴ ἀπὸ τὴν πλοῖον αὐτῶν, τὰ ὅποια εἶνε τὰ κομψοτεχνήματα τῆς ναυπηγικῆς τέχνης. Εἶνε καὶ τὰ ἐξῶς τῆς στερνῆς οὐρῆς τῶν, τὰ ὅποια διὰ τ' ἀντιμετώπιση κανεῖς πρέπει νὰ ἔχῃς περυσία, ὡστε γιὰ νὰ μετρηθῇ, νὰ χρειάζεται ἀριθμὸν μετὰ περισσοτέρη ἀπὸ ἑπτὰ μὲδωνικά. «Ἀπὸ τὸ Τουρκολιανόν, σὲ 5 τὸ πρῶν,

ὅλα τὰ βιωτικὰ κομφορ. Καὶ σὺν αὐτῇ νὰ ταξιδεύει. Νὰ νοιώθῃ τὴν γοητεία τῆς περιπλανήσεως εἰς νέες κῶρες... Οἱ συνεπιβάται μου περιωρίσθησαν εἰς τὴν ἀπώλειαν τοῦ εὐαγετικοῦ τοῦ γινώ. Ἀπολαύσαντες μακρὸν ποτὶ πρῶτον ῥυθμὸν τῶν μετὰ τῆς περιπολίας ἀφῶνα νημέων καμαρώτων. Τοὺς ἐγκαταλείπω καὶ ἀνεβαίνω σὲ κατὰστημα. Ἡ μαγεία τοῦ πρῶτον μέσας τῆς θάλασσας εἶνε ὁ πρῶτον ἀπόλαυσις.

Οἱ ἀκτῆς τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπομακρυνόμεθα, γίνονται κῆποι μενεξῶν. Τὰ μακρινὰ βουνὰ γράφονται εἰς τὸν ὀρίζοντα μετὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ ὀνειροῦ. Στὴν Ἀνατολὴν ἀνοίγει μὴ ἀκένωτη πηλὴν χρωμάτων, ἀπὸ τῶν ὁποίων πλημυρῆζει ὅλη ἡ θάλασσα, ὅλη ἡ πλάσις. Ποιὸς τράγοι αὐτὴν τὴν ὀπτασίαν τοῦ ἀποπλόντος πλοιοῦ, ὅπως σὰς παρακάλε νὰ τὴν φαντασθῇ κατὰ εἶς. Καὶ τώρα πρὶν βγοῦμε, σὲ ἀνοικτῇ, ὅποτε τὸ πανόραμα τῆς φύσεως θὰ μᾶς κρατήσῃ δεμένους σὲ κατὰστημα, ὅς περὶ ἐργασθῶμεν τὸ εὐαγετικὸν τοῦ γινώ. Τὶ ἀνεῖται! Τὶ πολυτέλεια! Τὶ πλοῖον! Τὰ πᾶντα λάμπουν καὶ σὰς βεβαίως, ἀσφόνδριον ἕνα εἶδος συστατικῆς, μέσας σ' ἕνα τέτοιο πολυτελὲς περιβάλλον. Αἰθούσας γιὰ ὅλες τὴς ἀπολαύσεως τῆς μεγάλης ζωῆς. Σαλόνια ὅ-

πᾶν κομψά. Τίθουσα μπριτζ. Αἰθούσα γυμναστικής. Αἰθούσα βιβλιοθήκης. Μικρὸ αἰθούσα μπάρ. Αἰθούσα χοροῦ καὶ μουσικῆς πιάνο καὶ ραβόφωνο. Μπουττού-ἀρ δια τοὺς ἐπίβατες. Ἀφίνα τὰ διμάρτια ὕπνου, λουτροῦ, φαγητοῦ. Ὅλα τόσο κομψά, τόσο τέλεια διαρρυθμισμένα. Ἡ ἀνέσας καὶ ἡ ὕψιστη σπουδαιότης τῆς ζωῆς. Ἐκεῖ ἐδῶ ἕνα ὁλόχρυσον θρόνον τῆς καὶ ἐγὼ, ἐντελὸς μόνος. Ἀλλὰ τί λένω;

Νὰ ταξιδεύουμε, νά, ἀλλὰ με ποῖο τρόπο; Ὑπάρχουν ταξείδια καὶ ταξείδια. Εἶνε τὸ ἡλιγνῶδες ταξείδι μετὰ τῆς ἀεροδυναμικῆς ἀεροπορίας, τὸν ὅποιον ἡ ταχύτης κάνει τὰ πλάνα γύρω νὰ χορεύουν ἕνα ἑνὸς πρὸς τὸ ἑνὸς. Εἶνε τὸ ὁδομάρτιο πέρασμα στοὺς αἰθέρες μετὰ τὰ καλὰ δῶνα πούλα τῆς ἀεροπορικῆς πρὸςδου. Καὶ αὐτὰ ταξείδια εἶνε καὶ μάλιστα ἀναποκρινόμενα πληρέστερα σὲν γοργὸν ρυθμὸν τῆς συγχρόνου ζωῆς. Ἀλλὰ τοὺς λείπει ἡ ποίηση, ποὺ εἶνε ἡ ψυχὴ καὶ ἡ πεμπτοσύνη τοῦ ταξείδιου.

Τὸ κόττερο πλέει σὴν ἀνοικτῇ... Χαρὰ μοναδικὴ εἶνε ὁ ἀντικρῆς κανεῖς τὴν γοητεία ἀπεραντοσύνην τοῦ ὀρίζοντος.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Τοῦ ΓΚΑΙΓΕ

Σε σένα, ὅταν κυττάζεις σὴν θάλασσα ἡ Σελήνη ὡσὸν κι' ἐσέ, παρθένα, ὅταν ὁ ἥλιος τὸ πρῶν τὸ ὀπισθὸν κῶμ' ἀφίρν... ὁ νοῦς μου εἶνε σὲ σένα...

Ἐσένα βλέπω ὅταν πλανῶ τ' ἀντίκρῳ μου μάτι σὲν μακρινὸν τὸν δρόμῳ' ἐσένα τὰ μεσάνυχτα σὲν κρῶριον μονοπῶν ποὺ ὅλοι περνοῦν μετὰ τρόμο.

Ὅταν τ' ἀγέρι ἀνάλαφρα τὴν θάλασσα καθεύει ἀκούω τὴν λαλιά σου' ὅταν βαρὺ τὸ σῶμα μου τὴν ἐρήμια γυρεύει ζητῶν τὴν ἀγκυρία σου.

Εἶσαι ἐδῶ ἡμέρα, ἀγάπη μου, καὶ ἐσὲ κρατῶ ἀπ' τὰ χέρια γυρτῇ σὲν γονάτα μου... Ὁ ἥλιος πρὸ βασιλείας κι' ἐγὼ γιὰ φῶς τ' ἀστέρια! Ἄχ, νάσουνα κοντὰ μου...

Μετὰφρασις

Ἄνοιξι

Ἡ ἀνοιξὴ θάρρη ὅταν τὸ ὀρεφικὸ χέρια σου θὰ ῥοῦν νὰ μ' ἀνασπῶν.

Τὰ λόγια σου ὅταν τὰ μελωδικὰ, μετὰ τὴν τραγουδιὰ θὰ με τραγουδοῦν.

Ἡ ἀνοιξὴ θάρρη, σμᾶρι μελίσσων ἐρώτων χάρες, Ἀπριλομηνίδων αὐρῶν φεγγαροειδῆς δακτυλιδίων χρυσῶν ποὺ θὰ γεννῶν τῆς μουρικῆς σου οἱ λαυρῆς.

Ἡ ἀνοιξὴ θάρρη, ὅταν τὸ πῶθος σου οἱ ματιῆς σταλάζουν χρυσεὶς σταλαματιῆς ἀπὸ ξανθῶ, ἀπὸ ἀπικὸ ἕνα μέλι χυμένο σὲς ζωῆς μου τὴν κυψέλη.

Ἡ ἀνοιξὴ θάρρη ὅταν σὴν πόρτα μου ἀκουσθῇ, σὲν ὀνειρο γλυκὸ, τὸ κτύπημά σου, Καλοκαίρια μέρη, εἶσα γιορτῇ, ποὺ θὰ μοῦ προμηνῇ τὸν ἐρωτὰ σου!

Ἡ ἀνοιξὴ θάρρη ὅταν θ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΟΡΠΙΛΛΗ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΖΑΚ ΜΠΟΥΓΚΣΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Η μυστική υπηρεσία του αμερικανικού υπουργείου των Ναυτικών είχε την πληροφορίαν ότι κάποιος Ντόλγκερ είχε κάνει μίαν αποδοτικότητα έρευναν, για την όποιαν ενδιαφέροντο και άλλοι δυνάμεις. Άνευ της άδειας των ναυτικών Νόρτ να άνοσαν ή να κλέβη την έρευναν αυτήν, ο Νόρτ, με τον ψευδώνυμον Βαν Ντόρν, έπεισε από τον φίλον του Νικόλας, καρδινάλι ν' ανακαλύψη τον Ντόλγκερ, που ήταν εγκατεστημένος εις το θιγενφούργκ της Κούδας, εις μίαν ένοικίον που λέγεται «Λας Πέρλας».

Συνδεόμενος πάντοτε από τον Νικόλας έποικιστή των Ντόλγκερ, που εινε πλέον γνωστός με το ψευδώνυμον 'Αλδάρντο. Ο Νικόλας εινε έρωτευμένος με την κόρην του, η δευτερευόντως εις τον κληνον της επαύλειος. Έκει οι οικοδόμοι με άλλους καλεσμένους ακούοντες εις την σκοποδόλην με το τόκον, ένα νέον σπέρ, πολύ τις μόδας την έποικιν έκαιον. Ένας άπο τους καλεσμένους, ο Λάντλου, μεταμορφωμένος κατάσκοπος και αυτός σκοπεύει θαυμάσια και όλοι θαυμάζουν την δεινότητά του. Επειτα έρχεται η σειρά του Νικόλας να σκοπεύσῃ».

10ον

«Ο Νικόλας ιδρωμένος, χωρίς σακάκι και με πανταλόνι της καθάλας παρατηρούσε ένα από τα χρυσόκτρινα βέλη που είχε βγάλῃ από την κασέτα. Ήταν κάπως διαφορετική απ' αυτά που μετακινούντο ο άγγλος, λιγάκι τρογγυλεμένα στην άκρη.

Για μία στιγμή ο νεαρός έμπροσς χακαρόκαλδου έκκοιταξε το φοινικόδεντρο που ήταν φυτεμένο τόσο ομοιωματικά άπέναντι, όσο και άπέναντι σάν να μετράει τις παύσεις από ένα φύσισμα στο άλλο του άνεμου.

«Επειτα, ξαφνικά, έκπαισε το τόξο και τα βέλη άρχισαν να φεύγουν το ένα μετά το άλλο, με καταπληκτική ταχύτητα. Και ήταν άπεριγραπτή η έκπληξις των άλλων, όταν είδαν ότι δύο από τα κίτρινα βέλη του κάστερ Νικόλας ήταν περὶ ομιά στο κέντρον από τα βέλη του άγγλου, και ότι το τρίτο είχε καρφωθῇ ακριβώς στο κόκκινον κέντρον.

—Ο Κάρτερ ! έκανε η Λίνα ενώ τα μάτια της λαμποκοπούσαν. Τον ενίκησε !

—Αυτό εινε ομιά ! έφώναξε ο Λάντλου με ελκρινή ένθουσιασιν.

—Εινε πρώτη τόξους σημάδι ! άκούστηκε μία διαπεραστική και άγυστη φωνή.

Μονάχα ο Νόρτ εόρασεν όταν είδε έναν ίαπωνά ομιά στην παρέα. Φορούσε ένα κάτασπρο κοστούμι και χαμογελούσε καθώς υποκλινόταν κατά τον περίεργον μικρόν τροπόν που υποκλίνονται οι συμπατριώται του.

—Μπορώ να τύχη τις τιμές να λάβω μέρος στην διακεκριμένη όμηγρον ; εινε. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΝ

Εύκολα μπορούσε κανείς να καταλάβῃ ότι ο Κογκο Σετσουμπέρα ήταν τακτικός έποικιστής του 'Αλδάρντο.

Μήπως ήταν κι' αυτός ένα από τα θηρία της φανταστικής ζούγκλας ; Δεν είχε τέτοιον ύψος.

Όταν ο οικοδεσπότης τον παρουσίασεν εις τον Νόρτ, ο ίαπων τούριζε ένα γρήγορο βλέμμα, αλλά πολύ διαπεραστικό, σκεδόν άπεληκτικό. «Ο λοκάγος έκανε πως δεν κατάλαβε τίποτε και διετήρησε όλην την ψυχραιμία.

«Ο ίαπων ήταν σκεδόν φολακρός, με δύο τούφες γκριζά μαλλιά στους κροτάφους, τέλειος αντιπροσωπευτικός τύπος της 'Ιαπωνίας.

Το πρόσωπο του Νόρτ έπρεπε μίαν έκφραση άκαμψ μεγαλειότητας αδιαφορίας, όταν ο Σετσουμπέρα προσεπάθησε να πιάσιν κοινότητα μαζί του.

—Σας άρέσει η Κούδα, έντιμότης κύριε ; —Όραίο μέρος, πολύ ήσυχο και αναψυκτικό, ουσίως παράδειση.

Τα δικά μέσα του ίαπωνος έπλανήθηκαν από τον ουρανόν στον κήπον.

—Θα στενωχωρήθω πολύ όταν με μεταφέρουν αλλού.

—Πρόκειται να φύγετε τώρα σύντομα ; —Πολύ σύντομα, άπάντως ο Σετσουμπέρα. Ίσως να εινε η τελευταία έποικισή μου εις την «Λας Πέρλας».

—Τι κρίμα, κύριε Σετσουμπέρα, έκανε η Λίνα πραγματικά στενωχωρημένη. Πώς θα κάνουμε για το μπράκι !

—Εν τῷ μεταξύ ο Νόρτ σκεπτόταν : η άναχώρησις αυτή είχε κομμάτι σημασία για την ύπθεσί του ; Μία έσωτερική φωνή τον έλεγε : ναι.

—Όλοι θριοκώμασε στη διάθεσι της τύχης, εινε ο Ντέ Σουλδέστα. Πόσος από μάς μπορεί να εινε βέβαιος ότι θα άποστρέψῃ στην «Λας Πέρλας» !

—Μα γιατί τόσο άπιστοσύνη ; ακούοντες η βροντώδης φωνή του 'Αλδάρντο, θα καρδάρετε όλοι στην έπαυλη μας, να ποτε βέβαιον. Πάμε τώρα να σας προσφέρω κάτι.

—Ενῷ η Λίνα κι' ο Νικόλας έδωσαν πάλι τα βέλη μέσα στις 10ες, οι άλλοι έμπηκαν στην

έπαυλη. Έπρόκυρσαν εις ένα σκοτεινόν διάδρομον και βρέθηκαν εις ένα από τα πειρά παράσεν θυμάτια απ' όσα είδε ο Νόρτ στη ζωή του.

Οι τοίχοι ήταν κυριολεκτικώς σκεπασμένοι από φωτογραφίες, εικόνες και σκίτσα καρδιών όλων των έποχων και των εθνικότητων. Και ο παρακίβρος χώρος είχε καταληφθῇ από ένα μοντέλλο.

Κομικές προθέσεις από μόνον ήταν γεμάτες καρδιά σε μικρογραφία : γαλέρες, φρεγάτες, ιστιοφόρα κάθε τύπου απ' όσα έκοιταν τη θάλασσα, αντιπροσωπεύοντες εκεί. Άλλα μοντέλλα πλοίων ήταν κρεμασμένα από το νταβόν με σύρματα. Έτσι, το δωμάτιο εκείνο είχε πάρει την όψη ενός μουσείου.

—Τι περίεργη συλλογή ! έφώναζε ο Νόρτ με ελκρινή θαυμασμό.

—Η Λίνα, που εινε εν τῷ μεταξύ έπιστρέφει από τον κήπον, έκαμωέλασε, αλλά κατά τρόπον άπεληκτικό.

—Εινε, πράγματι, ένδιαφέροντα, κύριε Βαν Ντόρν, αλλά εύτυχώς για σας δεν έχετε την φροντίδα της καθαριότητος των !

—Όστε ένδιαφέρεσθε πολύ για το μοντέλλο των πλοίων ; έρώτησε ο 'Αλδάρντο πατριπράντας τον Νόρτ με μίαν περίεργη έκφραση.

—Βέβαια ! άπάντως ο λοκάγος. Ό,τι ενδιαφέρει το ναυτικόν μ' ένδιαφέρει έντρονικά.

—Τότε να σας δείξω δύο περίεργα μοντέλλα που έχω στην βιβλιοθήκη μου, άν έχετε την καλήσυνη να με ακολουθήσετε.

—Πολύ ευχαριστός.

«Ο 'Αλδάρντο έπρόκυρσε πρώτος, άφου εινε ένα ζερό «έπιστρέψετε ; » του Ντέ Σουλδέστα που έκανε να τους ακολουθήσῃ.

Στην άτμοσφαιρα ήταν χυμένη κάποια νευρικότης, την όποιαν ο Νόρτ άντελλήθη άμέσως. Έκθρικά βλέμματα τον ακολουθούσαν, ενώ έθγανει από το δωμάτιο με τον οικοδεσπότην κ' έπρωχωρούσαν ο' ένα στενόν διάδρομο που άδηνόσεν στην σκοποδόλην. Έκει ο 'Αλδάρντο εόταμύμασε κ' εστράφηκε ξαφνικά με μίαν έκφραση άπεριγράφου άπειληκτικῃ.

—Δεν μού λέτε τι ζητάτε σεις εδώ πέρα ; Μην προσπαθήσετε να μ' έξασπασίτε. Είσατε καπνέγοντες όσα είμαι κι' εγώ.

—Ευρήκατε το στόχο ! άπάντησε ο λοκάγος, χαμοζών την οξύδερκεία σας !

—Λοιπόν, δεν έπιθυμώ καθόλου την παρουσία σας εδώ πέρα, όποιοδήποτε και άν εινε ο σκοπός της.

—Είσατε βέβαιος κύριε 'Αλδάρντο ; —Βεβαίως !

«Η φωνή του τέως άξιωματικού του Ναυτικού είχε γίνει σαν μουγκισμά και το μουδάκι του ανέδοκατέβαινε με νευρικότητα.

—Δεν θέλω να έχω καμμία άσκει με τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, έκαταλάβατε ; Όταν πάρουμε το ταύί πρέπει να φύγετε και να μην ξαναπαίσετε εδώ πέρα. Και άν δεν κάμετε αυτό που σας λέω εγώ, πρέπει να ζερετε ότι έχω όλα τα μέσα για να σας άναγκάσω να ύπακούσετε !

Στο νού του Νόρτ παρουσίαστηκε η άνάμνησις του Κρόσφορντ και του τραγικού τέλους. Δεν είχε όμως τον καιρό να πολυσκέφτῃ. «Ο 'Αλδάρντο έπλησίαζε την πόρτα κι' αυτός έβλεπε στον σπέρκο που του έκκοκινώιζε από τον λαιμό.

—Μία στιγμή.

—Δεν μού χρειάζονται κουβέντες !

Ο Νόρτ άρπαξε με το ένα χέρι την πλάτη του 'Αλδάρντο και με το άλλο το δεξί

του χέρι, με τέτοια δύναμη, που τον άνάγκασε να σταθῇ.

—Κακούργε ! 'Αφού με ! —Πρώτα θα μ' άκούσης ! έκανε ο Νόρτ με στριγγή φωνή. Και άν άναπατέ τη ζωή σας, άφιστε ήσυχο το πιστόλι. Έγώ ήρθα εδώ για δουλειές και σεις θα μ' άκούσετε, θέλοντας και μη.

—Σας έπανάλαβάνω ότι δεν θέλω να έχω καμμία άσκει με τις 'Ην. Πολιτείες, έπέμεινε ο 'Αλδάρντο.

—Έγώ σας θεωρούσα έξυπνον άνθρωπον, άπάντησε ο Νόρτ με περιφρόνησιν. Τώρα όμως καταλαβαίνω πως άπατήθηκα. Θέλετε να πούλησετε την έρευναν σας ;

—Έργασθκα δέκα χρόνια και δεν θα την παραχωρήσω δέκα δια για μία πούρα !...

—Άκούστε με, λοιπόν ! Το ύπουργείον Ναυτικόν του πλουσιωτέρου κράτους του κόσμου έμιασε για την έρευναν σας...

—Καταλαβαίνω. 'Η κατασκοπεία....

Το ύφος του όμως δεν ήταν τόσο έκθρικό, όσο στην άρχη.

—Μπορώ να σας προσφέρω ένα ποσόν που θα σας καταπληξῇ, έκαταλάβατε ο Νόρτ. Σας ζητώ μονάχα να μ' άφισετε να λάβω μέρος στην πλειστηριασμό.

—Όχι ! Σας έπανάλαβάνω ότι δεν θέλω καμμία άσκει με τις 'Ηνωμένες Πολιτείες !

Ο Νόρτ έπεράσισε να τήρησι μία στάσι επί του έντρον. Έπρωκώρσε ένα βήμα, ενώ το μάτι του έλαμπαν άπειληκτικά, κ' έφώναζε :

—'Η θα μ' άφισετε να λάβω μέρος στην διαγωνισμό, η δεν θα προσβάσετε να καρπῇ τα χρήματα που θα κερδίσετε από την έρευναν.

—Όστε με άπειλῃτε ; έφώναζε ο 'Αλδάρντο όποιοχωρῖνάτος.

—Άκριβώς ! Δεν σας ζητώ παρά να λάβω μέρος στην διαγωνισμό. Και έρετε πολύ καλά, ότι σε τέτοιες περιστάσεις τα πάντα μπορούν να συμβούν. Μην ξεκινάτε ότι αντιπροσωπεύω μία χώρα πολύ πλουσιωτέραν απ' αυτές που αντιπροσωπεύουν οι άλλοι δύο.

Το δόγμα ήταν καλό και το ύφος του Νόρτ κάθε άλλο παρά καθουσιαστικό.

—Δεν φοβόμαι τις άπειλές σας, άπάντησε ο 'Αλδάρντο, κάνοντας μίαν άπενομήσιν. Όμοιολογώ όμως ότι τα χρήματά σας μου άρέσουν. Έλάτε λοιπόν άποψε να συναντηθῇτε με τους άλλους. Άλλά δεν σας έγνομιαι ότι θα δεχθῇ την προσφορά σας. Και άν, ως τη στιγμήν εκείνη σας συμβῇ τίποτε το δυσάρεστο, μην τα βάλετε μαζί μου.

—Όχι βέβαια. 'Αλδάρντο, εινε, ο Νόρτ άφιστοντας το άπειληκτικόν ύφος. Και πότε θα γίνει ο πλειστηριασμός ;

—Μετά το δείπνον. Θα μείνετε βέβαια και σεις στο τραπέζι. Μ' άρέσει να σας βλέπω μαζεμένους όλους σαν πεινασμένα σκυλιά γύρω από ένα μεγάλο κόκαλο.

Ο Νόρτ θα ήθελε ν' άποστήσῃ, αλλά έρόθηκε ν' άνοίξῃ την πόρτα, άφιστοντας τον 'Αλδάρντο να περάσιν πρώτος. Γιατί ήταν πολύ έπικυκνυνο να μείνῃ πίσω του.

—Τώρα που είμαστε σύμφωνοι, άς πάμε μέσα : Σας βεβαίω ότι δεν έχω ξαναείδῃ μία συλλογή σαν τη δική σας.

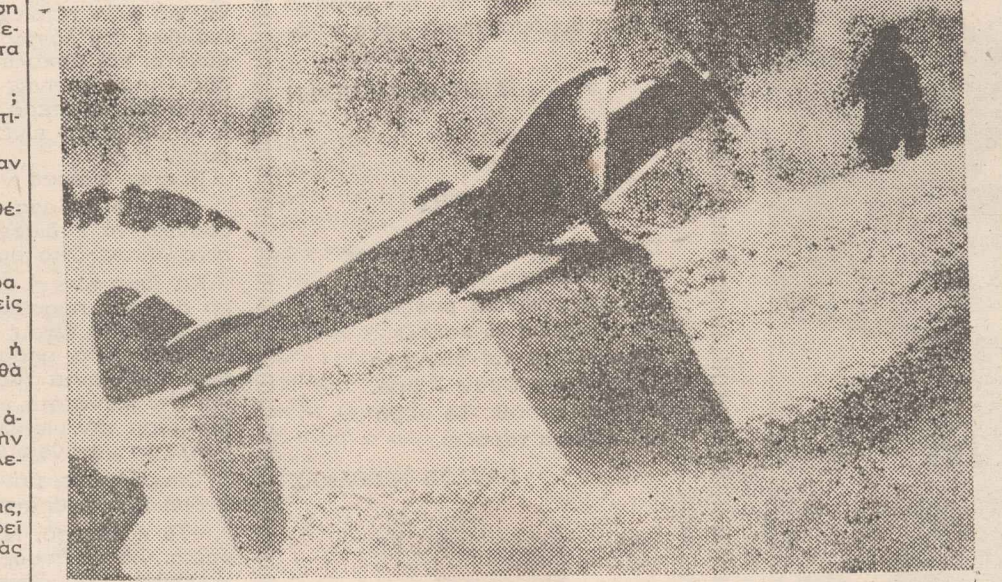
—Έπέρασαν πάλι από τον στενόν και σκοτεινόν διάδρομον, για να καταλήκουν στο δωμάτιο όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι άλλοι.

Πόσο δυσάρεστο το τέλος του Κρόσφορντ, έλεγε ο Λάντλου μ' ένα ύφος που φανόταν ελκρινές. Τον έδρακν πνιγμένον με σε στο λαιμόν. Τι μυστήριο !

Ο Ντέ Σουλδέστα εζάρωσε τα πυκνά του φρύδια.

—Δεν εινε βέβαια ώραιος θάνατος αυτός.

Άεροπλάνα μέ... σκί !

Τα τουριστικά άεροπλάνα άπέκτισαν τελευταίως έκτός από τους τροχούς και έλακωσαν. Με το νέον αυτό σύστημα ήμπουν να προαναγγέλλονται ακίνδυνα στις χιονισμένες πλαγιάς για να μεταφέρουν απ' εύθειας τους περιηγητάς. Στην εικόνα μας ένα άεροπλάνο με έλακωον που άνεβαίνει με την έλακωον κίνησι της έλικός του ένα χιονισμένο λόφο.

Ποιός ζέρει όμως γιατί έγινεν αυτό το έγκλημα !...

—Τον κτύπησαν στα νύτα, με προδοσία ! έκαταλάβατε ο Σετσουμπέρα με την διαπεραστική φωνή του.

—Ήταν πραγματική δολοφονία, εινε ο 'Αλδάρντο, ενώ έμεινε στο δωμάτιο συνδεόμενος από τον Νόρτ. Μ' αυτή την δολοφονία και τη σημερινή ληστεία, το θυνουφούργκ εινε πολύ έπικυκνυνο πολιτεία. Πώς να τον σκότωσε τον Κρόσφορντ ;

—Δεν ζέρυ τι θάδινα για να το μάθω, εινε ο Νόρτ, ενώ προσπαθούσε να μαντέψῃ γιατί ο Λάντλου είχε άνοίξει αυτήν την συζήτηση.

—Πού εινε η Λίνα και ο Νικόλας ; έρώτησε ο 'Αλδάρντο ταραγμένος.

—Είπαν πως πάνε να ετοιμάσουν τα κοκτεϊλ, άπάντησε ο Λάντλου.

Ο 'Αλδάρντο θέλει να έπωφεληθῇ της ευκαιρίας που έμεινε μόνος με τους αντιπροσώπους των τριών κρατών και εινε :

—Άποψε θα μείνετε όλοι να φάμε μαζί. Επειτα θα κάνουμε μία μικρή παρτίδα. Έλπιζω να παίξετε καλά, με αξιοπρεπεία. Γιατί δεν χωνεύω αυτούς που κάνουν την ψυχραιμία τους όταν χάνουν εις το παίγνιό. Άν θέλετε, μπορείτε να τσακωθείτε άρότερο, μακριά απ' εδώ. Άλλως τε έλαθα τα μέτρα μου εναντίον εκείνου που θα δέληον να φανῇ πεισμένος από τους άλλους. Σας είδονώ άκόμη ότι μού χρειάζονται πολλά χρήματα και ότι...

Εσταμάτησε ξαφνικά, για να ηῖ μετά :

—Μα τι θέλει εδώ ο Κλαινμύι ;

Ή ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Εις το έπόμενον.

ΑΣΧΗΜΟΙ ΔΙΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΜΑΥΡΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ

προξενηθέντα από άκατάλληλον πούδρα

Μία νέα έξεύρεσις κάνει την πούδρα να μη φράσῃ τους πόρους.

Ο ιατρός κ. Κατρίν του 'Ιατρικού Πανεπιστημίου των Παρισίων έδηλώνει ότι :

Αι πολλοί πλούσιοι εις άμύλων πούδρας, ύπεισχύρονται εις τους πόρους και τους φυσικόνους προκαλούσαι τον έρεθισμόν των. Αι πούδρας αι περιέχουσιν μικρά τμήματα γρανιτώδη έρεθίζοντες τους διεσταλμένους πόρους της επιδερμίδος και προκαλούν τον σχηματισμόν ρυτίδων και μαύρων σιγμάτων, αλλά η άεροποιημένη πούδρα η πλέον καθαρή η περιέχουσα mousses de Crème έχει πράγματι μίαν κοινωτική και εξωραϊστική γίνεσιν επί της επιδερμίδος. Η άεροποιημένη πούδρα εινε παρασκευασμένη χωρίς εις ένα νέον έκπληκτικόν τρόπον κατά τον όποιον περιουλλέγεται μόνον η πούδρα όπου κυμαίνεται εις τον άέρα. Κατ' αυτόν τον τρόπον παρασκευάζεται η πούδρα Tokalon. Ώς εκ τούτου εινε άδύνατον η πούδρα Tokalon να περιέχη σκληρά τμήματα που φράσσουν και αυτός εινε άκόμη ο λόγος δια τον όποιον η πούδρα Tokalon έκτεταστικά κανονικώς και ενίοτε καλύπτουσα το πρόσωπον από ένα λεπτόν πέλλον άραιότητα σχεδόν άδιόρατον. Έξ άλλου η πούδρα Tokalon εινε συνδυασμένη με mousses de Crème κατά τρόπον πενταετισμένον. Κάνει την πούδρα να κραστῇ επί οκτώωρον. Εις το πλέον θερμόν ρεστωράν δεν έχετε ανάγκην να ξαναπασπαρῇσθε. Επειτα από μία νύκτα χοροί, το χρώμα σας εινε πάντα φρέσκιο και άπληκτικόν γυαλαδές. Δοκιμάσατε σήμερα ένα κουτί πούδρας «Ρε-ταίλα» Tokalon ην άεροποιημένην πούδραν. Εινε κάτι το νεώτερον και άπολύτως διάφορον. Έάν δεν μείνετε ένθουσιασμένη τα χρήματά σας άπιστρέφονται.

ΠΩΣ ΔΕΝ ΜΕ ΕΠΝΙΞΕ ΕΝΑΣ ΠΥΘΩΝ

Η ΠΛΕΟΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΠΟΥ ΕΖΗΣΕ ΠΟΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Γουλιέλμος Τέμπεργκ, μέλος μιάς όρνιθολογικής άποστολής που μετέβη τελευταίως εις το Μάττο Γκρόσο της Βραζιλίας, άφηγείται την εξής τρομακτικήν περιπέτειαν που έτυχεν εις ένα μέλος της άποστολής, τον δόκτορα Μπραχίλο :

«Να κυνηγή η κανείς πεταλούδες δια να πλουτίσῃ την συλλογή του και να ελπίσει αντιμετώπισας ενός πελώριου πυθώνος, δεν εινε βέβαια γεγονός που συμβαίνει κάθε μέρα. Άλλά και κάτι περισσότερο : να βγῇ ήπειρα ζωντανός από τον θάνατον έντακαλυσμόν του φοβερού έρπετου, έστω και με άλλα πλευρά σπασμένα, αυτό εινε από τα άπίστευτα !

Ας άφηγηθώ όμως τις γεγονότα με την σειρά τους.

Το μικρό καρδινάλι των εξερευνητών ελχεν άναχωρήσει κατά τα ήμερώματα από το Γκονιάς. Επί πολλές ώρας είχαμε διασχίσει την «καπνίκα» μίαν στεπταν από κάκτους και γυμνούς θάμνους που φανερώνη την γεγνησιν των δοσκόπων του Μάττο Γκρόσο, όπου τα ζώα άνηκον την γένειν του χόρτου, άφου δεν φύεται καθόλου εις τα κατάξερα εκείνα έδάφη και τρέφονται με τα γονόρα φύλλα του «ζαζαέρι». Μόνον λοιπόν τα ζώα που δεν έχουν πολλές αξιώσεις εις την τροφήν, όπως τα άγριοκάτσικα, η ζέβρα και ένα είδος άγριοπρόβατον, ήμπούν να ζήσουν εις την περιφέρεια εκείνην του Μάττο Γκρόσο, όπου έρχεσι σπανιότατα έπειδή η υπερβολική ζέση ήμμοδιζει τους υδρατμούς να σχηματίσουν σύννεφα.

Κατά τις ένδεκα εόταματῃσας. Είχαμε φθάσει εις τας θάλας του 'Αραγκόμας, όπου οι παυνήλιοι κορμοί των φοινικόδένδρων ύψωνόντο έπάνω από την πλούσιαν και πυκνοτάτην έλάσσησιν.

Οι μεταφορές, όλοι οι Ιθαγενείς, ήρχισαν να προετοιμάζουν την προσωρινήν κατασκήνωσιν. Ο Στόρμερ, ο νεαρός όπερατέρ κινηματογράφου, ετοίμασε την μηχανήν του και άρχισε να παίρνῃ όλί-

«Ο εξερευνητής μαζί με τον Ιθαγενή που τον έφερε από τὸν φρικάλον θάνατον.

για μέτρα ταινίας. Ο δόκτωρ Μπραχίλο, έφοδιασμένος με το δίκτυ με το όποιον έκπληκτικώς τις πεταλούδες, ήθελε να προχωρήσῃ ανάμεσα εις τα ψηλά χόρτα, με την έλπίδα να ελπίσῃ σπανία έντομα δια να πλουτίσῃ την συλλογήν του. Θα λείψω μόνον ώρον, μάς εινε. Έν τῷ μεταξύ θα ετοιμάσετε το πρόγευμα. Και έφυγε.

Δεν έδώσαμε μεγάλην προσοχήν εις την άναχώρησιν του. Μερικοί από μάς είχαμε έξαπλώσει εις την σκιάν ενός μεγάλου δένδρου. Ο Στόρμερ, άφου έκινηματογράφησε μερικές φάσεις των προετοιμασιών δια την κατασκήνωσιν, ήλθε μαζί μες και άφισεν εις την μηχανήν τον Τοικουίτο, τον έξυπνότερον των Ιθαγενών, δια να πάρῃ μερικές άποψεις από το γύρω τοπίον.

Καθώς είμαστε έξαπλωμένοι, παρακολουθούσαμε τας κινήσεις του Τοικουίτου, που εγύριζε μηχανικά και σκεδόν άσυνηλπίστα την μαντίβελαν, χωρίς να έξοκώλῃ το έλεμμα του από την μηχανήν, σαν να ήθελε να την παροτρύνῃ να έργασθῃ καλά.

Έξαφνα, ο καθηγητής Φίσερ, άστεινόμενος έφώνησε : Άπρεσσε, Τοικουίτο, θα σὸ φύγῃ... «Εμείς έγενάσαμε με τον φόβον του Ιθαγενούς, όταν έξάρνα άντήχησε μία κραυγή που μάς έπείσωσε το αίμα, μία κραυγή που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινον.

Έσκηωθήκαμε κατάπληκτοι και φοβι-

μένοι. Τι συνέβαινε ; Ποιός είχε φωνάξει ; Ένα όνομα ήλθε εις τα χείλη όλων μας : Μπραχίλο ! Και έτρέχαμε προς την κατεύθυνσιν από όπου άκούσαμε την κραυγήν.

Εγώ είχα άρπάξει ένα μπαστούνι που ελρήκα έμπρός μου, ενώ οι άλλοι, καθώς έτρέχον, είχαν σύρει τα πιστόλια τους. Ο Γκουζάλες, ένας μίγας πολύ άφωτισμένος και τολημής, έκατάλαβε πρώτος τι είχε συμβῇ και ώρμησε. Εμείς έτρέχαμε πίσω του.

Οι φωνές εξακολουθούσαν, αλλά πῶ άδύνατες τώρα, άν και έπλησιάζαμε. Έξαρνα εύρεθήκαμε εις ένα ξέφωτο, όπου ένα θέαμα τρομακτικό έπαρουσίασθη έμπρός μας : ένα θέαμα που δεν θα το ξεχάσω ποτέ.

Ο Μπραχίλο ήταν έξαπλωμένος στη γῆ και ένα πελώριο φεϊδι ήταν τυλιγμένο στον κορμό του. Έφθασαμε ακριβώς την στιγμήν που ο Γκουζάλες κατέφερε ένα τρομερόν κτύπημα με το μαχαίρι του εις το κεφάλι του έρπετου. Με μία μαχαίρι άκόμη το κεφάλι άπέκισε τελείως από το λοιπόν σώμα που έστακατορούσε και έκαμε σπασμωδικές κινήσεις.

Δεν έπρεπε να χάσουμε ούτε στιγμήν. Άφου έπέταξε το μαχαίρι, ο Γκουζάλες, βοηθούμενος από όλους, προσεπάθη να έλευθερώσῃ τον άτυχῇ από τον φοβερόν εκείνον έντακαλυσμόν. «Εινε ζωντανός ! » μάς έφώνασε, άφου τον εξέτισσε προχείρως. Ίσως ο πυθων δεν έπρόφθασε να τον σφίξῃ τόσον πολύ, ώστε να τον σκοτώσῃ.

Έχρησάσθην δέκα λεπτά της ώρας δια να έλευθερώσωμε τον Μπραχίλο από το σώμα του σκοτεινού έρπετου. Άνέστην άκόμα. Διά να τον έπαναφέρω με όμως εις τας αισθήσεις του τον έκάμαμε τεχνητήν άναπνοήν και μετ' ολίγων τον είδαμε να σηκώνῃ τα έλέφαρα. Είχε σωθῇ !

Ενῷ τον μετεφέραμεν εις την κατασκήνωσιν, ο Στόρμερ με έπλησίασε και μου εινε : «Επῆρα μερικές φωτογραφίες. Είχα μαζί μου την μηχανήν και η καμιά ήταν μονοδική, ώστε δεν ήμπούσα να την περιφρονήσω. Θα ιδῇτε άλλως τε, ότι ο Μπραχίλο δεν είχε τίποτε το σοβαρόν».

Η μεγαλειότερα όμως έκπληξις μάς έπερίμενε όταν έπειτα από μερικές έβδομάδες, όταν μετά την άφισιν μας εις την Κουγκάμπρα, έκάμαμε την εμφάνισιν της κινηματογραφικής ταινίας που είχε πάρει ο Τοικουίτο και είδαμε όλας τας φάσεις της προαικτικής εκείνης περιπέτειας, κατά την όποιαν ο Μπραχίλο έζησε τόσον τραγικήν στιγμήν.

Μοναδικό φωτογραφικό ντοκουμέντο. Ο πυθων έχει τυλιχθῇ γύρω από τον λαιμό του θύματος, το πρόσωπον του όποιου έκφραζει άπερίγραπτον τρόμον και φρίκην.

Ο πυθων συνεχίζει το θανάσιμον σφίξιμό του, γύρω από το θύμα του, που έχει λιποθυμήσει.....

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΣΤΑ ΠΡΟΔΙΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΜΕΡΙΚΑ ΕΠΑΛΛΗΘΕΥΟΥΝ

Ο Μέγας Ναπολέων όταν έχώρισε από την 'Ιουσιφίνα, εινε στον άδελφό του : — Έχω το προαίσθημα ότι το όστρο μου δούε !

Το προαίσθημα αυτό το είχε πράγματι ο Ναπολέων, γιατί έπιστεψε ότι η 'Ιουσιφίνα τούφερνε τύχη. Ήταν η μοσκόλ του σ' όλες τις νίκες και τις ήττας των πολεμικών του έπιχειρησέων.

Άλλά και η μεγαλειότης ήδουσις του κινηματογράφου, η Γκρετα Γκάρμπο, όταν για πρώτη φορά ερμηνεύσθηκε μπροστά στο κοινόν και το είδε άνικανον να καταλάβῃ εύδως όμέρους την τέχνην της χάρις στο προαίσθημα της έπιτυχίας.

— Δεν έχετε καθόλου δίκιο. Ναίωθω καλά πως για να έπιτύχω στη ζωή, πρέπει ν' ακολουθήσω αυτόν ακριβώς τον δρόμο !

Και τον ακολουθώ. Και έπέτυχε... Καταπληκτικό εινε έπίσης το προαίσθημα μιάς συμπαρατίσεως της Ζαζέρφας Μπαϊκερ, μιάς μωρῆς από τη Μορτίνα, η όποια έπῃ δύο έτη θριάμβει με σε στα καμπαρέ της Μονμάρτρης.

ΣΑΤΥΡΙΚΕΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

5

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟΙ

οις
αγορεύει

Οι Λονδρέζοι ράπτοι απέφασαν ν' αλλάξουν την εμφάνισιν του άνδρι κοί νένους.

μόδα: "Υπάρχει ασφαλώς. Την ζέρουν οι ραφτάδες και την ακολουθούν κατά πόδας οι προκοβήται. "Αλλά είναι μόδα συτηρητική ανέκαθεν, διατακτική και ατολή. Μία μόδα στατική—πώς να την η κανείς;—που άγνοεί τα μεγάλα τραυμάτα και τρέμει τις ρακές μεταρρυθμίσεις. Στη δεσποτική εντοπίζει τις μεταβολές της και πέραν αυτών είναι αδύνατον να τανύρη τα περά της φαντασίας της. Οι αλλαγές που επιφέρει σε κάθε σαιζόν είναι αστείες—σαν να έχρη μπροστά της μίαν παράδοσιν αιώνιον, την όποιαν τρέμει μη τυχόν και δέν ακολουθήση. Το πολύ - πολύ να επιφέρει μία έλαφρά μεταβολή στο πέτο, να προσθέση ένα κουμπι, να αφαιρέση δύο, να στενύη κατά δύο πόντους ή να φαρδύνη κατά τρεις το παντελόνι. Μέσα σ' αυτό τον άστειο κύκλο του πλέον αυστηρού συτηρητισμού κινείται το φαλλίδι και χαράζει τις προγραμματικές γραμμές της ανδρικής κομψότητας επάνω εις το ύφασμα. Προχωρεί με βήματα δειλά και παίρνει ως δύο αρχάς απαραβάτους, ως δύο νόμους φυσικούς και άμεταπρέπτους το σακάκι και το παντελόνι. "Ενσπινόν του καθήμενιού αυτού καθεστώς της ανδρικής εμφάνισης ούδεποτε έστράφησε ή ανδρική μόδα να σκώση το κεφάλι.

"Εν ή γυναικεία: "Όλο το θάρρος σ' αυτήν έχει συγκεντρωθή. "Ολόκληρη ή τολμη και τα πλέον επικίνδυνα πτερουγίσματα της φαντασίας, Σήμερον νύνει τις γυναίκες, ασφυκτικά, από τον λαιμό έως τον αστραγάλο. Αύριο γδύνει τα θηλυκά. Μεθούριο ανοίγει ένα παράθυρο στα στήθη, ανεβάζει την φούσταν σε ύψος τρομερόν, που προκαλεί λίγγον πολλές φορές, την κατεβάζει σε βάθος που προκαλεί απελπίαν, ανοίγει την πλάτην, σαν αυλάαν, όπου την κλείνει ύστερα, προσθέτει μινίκια, τα αφαιρεί, δημιουργεί ούρες, τις κόβει, προχωρεί όπισθοδρομεί, παίζει με το γυναικείον σώμα με χιλιάς δυό τρόπους. "Ετσι καθορμάνει να τα παρουσιάζη καινούργιο διαρκώς, νέον, ενδιαφέρον - το άποσπ από τον κίνδυνον της κοινοτοπίας. Καμία γυναίκα δέν είναι φέτος όπως ήταν πέρσι. "Ο μεγάλος μαίτη της γυναικείας κομψότητας, ό περιφημος Πιλά Πουρέ που έχει την έδραν του στο Παρίσι, υποστηρίζει πως ή τουαλέττα, το φουστάνι είναι ή επιδερμική της γυναικός. Και όμως δέν ευνωχώρουμε στη γυναίκα να έχη σε δύο εποχές την ίδιαν επιδερμίδα. Είχε μπη εις το μέγα

μουσικόν της γοητείας της αλλαγής. Και ήξερε πολύ καλά τί έκανε. "Ήξεραν και τα θηλυκά γιατί τόν ακολουθούσαν. "Εφθασε, λοιπόν, ή στιγμή ν' ακολουθήσουμε τις γυναίκες στο κεφάλαιον αυτό, όπου ανέκαθεν είχαν την πρωτευσίαν. "Η φιλαρέσκεια δέν μας λείπει! Γιατί, λοιπόν, αδελφί, να τήν πνίγουμε κάτω από το άκλόνητον αυτό καθεστώς του σακακιού και του παντελονιού; Νά το κλονίσουμε! Νά απαλλαγούμε από τον συτηρητισμόν αυτόν που μας παρουσιάζει ίδιους από τη στιγμή που θα γνωρίσμε τον κόσμο έως την στιγμήν που θα τον άφησουμε. Να επιδεικνύουμε κι' έμεις λιγάκι, αδελφέ! Ν' αλλάζουμε! Νά κυνηγήσουμε την ποικιλίαν!

—Τι θα φορεθί έφετος, Μιχαλάκη; —Κοντό παντελονάκι. —Δόξα σοι ό Θεός! Νά κάνουμε και αποτρίχωνιν, έτι τέλους, αν χρειασθί να βγάλουμε γάμπες και στήθη και μηρσάσα στη δημοσιότητα. "Επί τέλους το έδαφος αυτή την εποχήν ιδιαιτέρως είναι πρόσφορον. Είδοτε τα μοντέλλα που μας προτείνουν οι ράπτοι του Λονδίνου; "Ας ρίξουν μία ματιά σ' αυτά οι "νπιστενικήδες" και ή "άρμπιερ ντέ λ' έλεγκάνς". Τολμηρό είναι βέβαια. "Αλλά τολμη χρειάζεται πρό παντός σε κάθε άγωνα και δέν γίνεται κομμία κατάκτησις δίχως άγώνες. "Αλλοιώς θα ρέψμε και θα μαρσάζουμε μέσα στο κλασικό σακάκι, την φόρμα του οποίου δέν έννοούμε να θέσουμε σαν να πρόκειται περί του Παρθενώνος. Θάρρος! Νά πάρουμε φαλάνγη τις γυναίκες και να μη κυττάζονται μινάκια μεταξύ τους στον δρόμο. Νά θαυμάζουν και τα δικά μας μοντελλάκια στον δρομο. "Αλλά; Νά μας ζητεί ή Καίτη τα "πατρών" της μεταζίνης μπλελέρνας μας. Και να τις κάνουμε και τον δύσκολο. Το πρώτο βήμα το έχομε κάνει ήδη κι' είναι πολλές που θαυμάζουν και λιγορεύουν τα μπατσάκια μας και τα καρέ μας. Νά τις μπούμε στο μάτι. "Εμπρός αδελφοί! Λίγο ακόμα να σφίσουν οι ζέστες και το κατόρθωμα θα γίνει. "Η στους ραφτάδες του Λονδίνου θα μας στείλη ή στο Δαρνί. Μέση λύσις δέν χωρεί.

Ι. ΨΑΘΑΣ

Βραδυή άμφίσει από βελούδο. Το χράμα θα είναι σκούρο μπλε, καφέ, πράσινο... ή δε πελέρινα φοδρωμένη με άνεγκτόχωρμιο ατλάζι. Το πουκάμισο θα έχη την μορφήν μπλουζας. Με αυτήν την τουαλέττα οι κύριοι της αύριον θα πνιγούν στου χούρους....

μεθα γι' αυτήν—όχι να μάς άσινρη άσυνκίνητους. "Εννοείτε; —Κιωτάκη, καλημέρα. "Όραίο το μοντελλάκι σου. —Σ' άρέσει; —Είπε τρέλλα! Αυτό το κίτρινο είναι μοναδικό για σακάκι. Και το κοντό αυτό φουσκωτό μανίκι σου έξοχο. Ποσες πήχες θέλεις; —Μα τρεις, νομ' —"Όραία. "Ετσι να συζητάμε. Νά κυττάζουμε με έρωτα το κοστούμι του φίλου μας και να ζητούμε με διακαές ενδιαφέρον την διευθύνην του ράπτου του πλησίον μας, θα ήπτε. Δέν υπάρχει σήμερα ανδρική

"Οχι άπλη, συνέτη, μετρημένη. Μόδα με όλες τις ιδιοτροπίες της, τα τολμήματά της, την μεταρρυθμιστική πνοήν της. Και αυτή την φοράν οι Λονδρέζοι της ανδρικής κομψότητας άπεφασαν να έλθουν ως άπιδόξασιν νάς άνδρικός φύλον. Ακούστε τι μας προτείνουν οι ράπτοι του Λονδίνου. Σχεδόν να βάλουμε φούστα. Σχεδόν να δείξμε τις γόμπες. Σχεδόν να πετάξουμε την κάλτσα. Σχεδόν ν' ανοίξμε τα τριχωτά μας στήθη εις την κοινήν θεαν. Σχεδόν όπλασθί να γίνουμε γυναίκες από της πλευράς αυτής. Νά καθιερωθί μία μόδα ανδρική που να ακολουθούμε με φαντασίον όπως τα θηλυκά. Και να ενδιφερέ-

Για το πρώι: "Αμφίσει άπλη από ύφασμα άνοικτόχωρμιο με ζωνη και κάλτσες σε άνόλογο τόνο. Κοντό παντελονάκι και μπλουζίτσα. Με αυτό το κοστούμι ό σοβαρός κύριος θα πνιγισί στο γραφείο του και θα ύπαγορεύη στη δακτυλογράφο του την άλληλογραφία....

ΓΙΑΤΙ μόνον γυναικεία μόδα! Μήπως τυχόν και λείπει από τον ανδρικό χαρακτήρα ή φιλαρέσκεια; Ποιός θα τό υποστηρίξησά σοβαρά; Υπάρχουν Νάρκισσοι εις το φύλον μας που διατηρώντας άκέραιον τόν ανδρισμόν τους υπερβάλλουν και τις γυναίκες ακόμη εις τό μέγα αυτό κεφάλαιον της έξωτερικής των εμφάνισης. Κοστούμι άψογον αλιωνίς. Τσάκι παντελονιού άμεμπτος. Πουκάμισο της ύφρας. Γραββάτες, το δέσιμο των όπιων αποτελεί γι' αυτούς τέχνην ύψηλην και ή ποικιλία της έναλλαγής των κανόνων απαραβάτων. "Ο Μηρομήλει δέν έδγηκε από τας τάξεις των άπογόνων της Εύας και οι άπαδοί του δέν έλειψαν ούτε θα λείψουν εις τους αιώνας των αίωνων. Δέν υπάρχει λαός εις τον κόσμο που να μην έχη να παρουσιάση την τάξιν των φιλαρέσκων άνδράν του. "Η άδυναμία αυτή που άποδίδεται ιδιαιτέρως στη γυναίκα δέν λείπει λοιπόν από τον άνδρα: Οι "Άγγλοι ακόμη που εμφανίζονται ως ό πλέον άπείρητος λαός, αυτοί άκριβώς είναι έκεinoι που άποσκο- λούνται περισσότερο με τό μέγα αυτό ζήτημα. Είναι ανάγκη να φέρη κανείς ως παράδειγμα τό Λονδίνον, που είναι ή πρωτεύουσα της ανδρικής κομψότητας, από την όποιαν και δίδονται τα συνήματα των παραλλαγών της ανδρικής εμφάνισης; "Η άπείρητος εμφάνισις δέν είναι τίποτε άλλο παρά ένα είδος ονομιμοσύ κομψότητας που καλλιεργείται ιδιαιτέρως εις την "Αγγλίαν. Και αν πιστέψμε τον Τριστάν Μπερνάρ, οι "Εγγλέζοι καθονται ύφες μπροστά στον καθρέφτη για να σκηνοθετήσουν την άτυμωλίαν των. Δέν χτενίζονται. "Άγωνίζονται να χαλάσουν τό κένισμα που έτσι ώστε να μη φαίνεται ή καταβληθείσα φροντίς. Δέν δένουν την γραββάταν των με τον κλασικόν άψογον κόμπον, άλλα με ένα πρόσον που να μη προσδίδη την προσάδειαν των. "Όλοι οι κόποι των άποδίδουν άκριβώς εις αυτό: να μη φανή καθόλου ό καταβληθείς κόπος.

Τι θα πουν όλα αυτά; Τι άποδεικνύουν; "Ότι χρειάζεται και ανδρική μόδα.

—Κυρία μου, με συγχωρείτε. "Αλλά ό γιατρός είναι στο επάνυ πάτωμα.

Διά να μάθετε να όμιλήτε...

Μέθοδος "Ολλενδόρφου

"Αρχίζομεν από του φύλλου αυτού μαθήματα καλής όμιλίας κατά την γνωστήν μέθοδον "Ολλενδόρφου. Παραθέτομεν σήμερα τους κάτωθι διαλόγους: —"Αγαπάτε τό Ζάππειον; —"Αγαπώ και τό Ζάππειον και τους νέους και τας νέας που περιφέρονται εις τό Ζάππειον.

—Σύνετε τό μολυβδοκάνδυλό σας; —Σύνω τό της γειτόνος. —Είδοτε την πενθεράν σας; —"Όχι. "Αλλά είδα την εικόνα μιας τίγρης του Ζωολογικού κήπου του Λονδίνου.

"Εγκυκλοπαιδικά

Τα πρώτα άσφυξιογόνα

Τα άσφυξιογόνα έχρησιμοποίησαν κατά πρώτον υπό των στρατιωτών του Μεγάλου "Αλεξάνδρου, οι όποιοι εις μίαν μάχην κατά των Περσών έδωκαν τα άσφυξιογόνα των και... έσκόρπισαν άσφυξιογόνα κατά των έχθρών. Και δι' αυτόν τον λόγον ή μάχη έκείνη ύνωμάθη μάχη... των "Α ρ ρ υ λ ω ν.

Σουπερ-μοντέρνα ποινάς

Γυναίκα - λεωφορείο

Με κυττάζει κι' ήτανε δροσερή ως λίθια. Και έπιανε τό πορτοφόλι μου ντελίριο. "Ό, ή κομψή κοπέλλα που ήρθε από τό Ρία τόσο άγνή και με καρδιά... λεωφορείο. Και μάλιστα λεωφορείο έκδρομικό που για να πάρής μία θέσι πρέπει νάχης αριθμό. Ποτέ μου ένώ στην καρδιά της δέν ζήτησα να (μω) διότι δέν μπορώ να ύποφέρω τόν... συνωτισμό.

Λόνια μεγάλων

Πρόσοδω "Ανδραστίν" νεκρών. Πλοίαρχος της "Αναστάσεως"

—Ου παντός πλέν εις Αίγινα. Πλοίαρχος της "Υώρας"

"Όλα είναι σχετικά. Πέντε και πέντε δέν κάνουν πάντοτε δεκά, άλλ' ένιοτε κάνουν μαν... ρωμέικι μούντζα ντουμπλέ. "Αινεταίν

Ειδήσεις συνταρακτικά της τελευταίας ώρας εκ πάσης γής ελληνικής και πάσης ξένης χώρας

Στην "Ισπανία γίνονται πάντοτε άψιμακία. Στόν Πειραιά συνάπτοντο μεγάλοι ναυμακία. Τα ζένα άς άφήσουμε μπρός στα δικά μας νέα "Υδράκι" και "Ανάστασις" ναυμάκισαν γενναία. Οι επιβάται άς έγραφαν και οι έφημερίδες ένόμισαν πως έπλεαν εις τις... Βαλσαρίδες.

"Ενώ τό αίμα χύνεται στην "Ισπανία τη χώρα "Η της μη έπεμβάσεως έπιτροπή ως τώρα τίποτε δέν κατάρθρωσε

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ

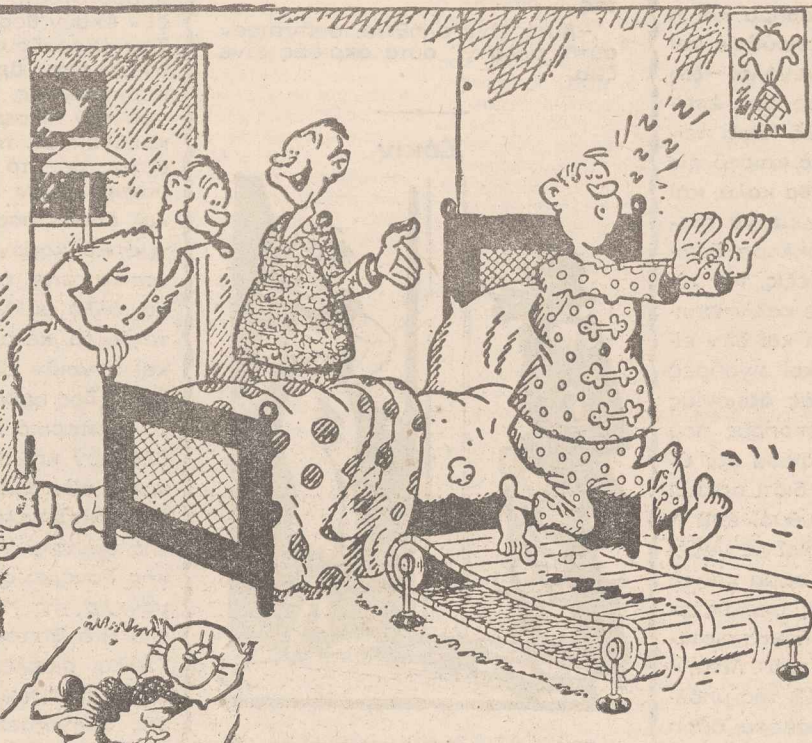
Διά να γνωρίσετε το μέλλον

Μέγας όνειροκρίτης

ΕΡΩΣ: "Αν ίδής στον ύπνο σου ότι είσαι έρωτευμένος μέχρι άπειρίας, την άλλη μέρα θα πάρης... κίνηον, διότι θα είσαι άδιόλετος. ΠΟΙΗΜΑΤΑ: "Αν ίδής ότι γράφεις στον ύπνο σου ποιήματα, θα ήβί ότι είσαι πραγματικός ποιητής. Διότι όλοι οι ποιηταί σήμερα όταν γράφουν, είναι... κοιμισμένοι και άπακομίζουν και τους άναγνώστες των.

Μικρά άγγελία

—Τό πετρελαιόκίνητον "Ανάστασις" αναλαμβάνει ταξείδια αναψυχής δι' όσους έχουν άπόφασιν... ν' αυτοκτονήσουν. Δρομολόγιον: "Αίγινα—Πειραιεύς—Κάτω Κόσμος. —"Ενοικιάζεται ύπόγειον, πρώην αίθουσα πυγμαχίας άποκλειστικώς δι' άνδρόγυνον.

—Τώρα που λές, ό ύπνοβάτης θα περπατά επί τόπου και δέν θα τριγυρίζει στο σπίτι.

Πολύ ένκαίρως

—"Εμπρός! Ζωολογικός Κήπος εκεί: Σας έφυγε ένας έλέφας, φροντίστε να τόν πιόσετε...

Για να μαθαίνετε

Τό Λαϊκόν Πανεπιστήμιόν μας

Θά παραθέσουμε σήμερα ένα θαυμάσιον μάθημα περί "όζυμωρων σχημάτων" ή περί "άντιθέσεων".

Νά γυρίσης πεζός εις την όδον Καβάλλας ή "Ιππίου. Νά είσαι όπανός και να κάθεσαι στην όδον Γενναίου.

Νά κάθεσαι στην όδον Ούλους, κυρίως να είσαι φίλος των ούλων. Νά μη κυνέυης τους "Έλληνες και να κάθεσαι εις την όδον Φι- (Λελλήνων.

Νά κάθεσαι εις την πλατεία "Αγά- (μιν) και νάχης οικογένεια εκ 10 μέλων. Νά είσαι τραπέζιτης και να κάθε- (σαι εις την όδον... Κλεφτών και "Αρ- (ματωτών.

Νά μένης εις την όδον Γ. Σπάρου και να μην έχης ούτε είκοσάρικα. Νά είσαι χορτάτος και να μένης εις την όδον Καραϊσκάκη.

Νά έχης πολλά χρήματα και να κάθεσαι εις την όδον "Α- (ναργύρων).

Νά είσαι έκκενωτής άδύρων και να μένης εις την όδον... Μύρων. Νά είσαι στην όδον Σικαράτος και να λές λόγια κάθε άλλο παρά (σοφά

Νά γυρίσης Έσκακούφτος εις την όδον Σκουφά.

"Επινράμματα

Εις τα άγάλματα

Εις τον "Απόλλωνα που είναι δι πλά στην "Ακαδημία. Είσοι ό πλέον γυνιστής άπ' όλους τους γυνιστές και μοιάσεις σαν να είσαι φίλος της Φός Μούθιτον Νιούς. Δείκνεις, ή "Απόλλων, όσα της γυνίνας έπονται τα όποια... "Α ή τ' ό λ ο ν τ' ό ν κ' ό σ μ ο ν" βλέπονται.

Εις τον πανελλήνιόν γνωστόν ζυλωδραστήν. Μάταια χονία προσπαθείς κι' ό κόπος σε κουράζει να σπάρης τό ύλο το κοντρά μά τ' άτιμ δέν σπάρει. Τα δυνάτα σου έδαλας γι' αυτό δέν άμψιβάλλω μ' αυτή την προσπάθεια την πολλή σουόπασε κάτι άλλο

Περίερνα από όλον τον κόσμο

Χθές ένας συμπολίτης ήγάρωσε εις την αγοράν ένα άρνίσιο κεφαλάκι και τό έστειλε στο φούρνο. "Όταν τό άνοιξε τό μεσημέρι στο τραπέζι, είδε με έκπληξιν του, ό- τι τό μυαλό του άρνισίου ήταν... στριμμένη. Τι συνέβαινε; Το άρνί, ως διαπιστώθη, είχε την μανία να... λύνη σταυρούλες.

